

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Katedra českého jazyka a literatury

Bakalářská práce

Helena Hrušková

Analýza a interpretace díla Jean Websterové

Táta Sekáč

Olomouc 2024

Vedoucí práce: Mgr. Jana Sladová, Ph.D.

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem svoji bakalářskou práci vypracovala samostatně a pouze s použitím uvedených pramenů a literatury.

V Olomouci dne

.....

podpis

Poděkování

Děkuji Mgr. Janě Sladové, PhD., za odborné vedení bakalářské práce, za její cenné rady a připomínky, ochotu, vstřícnost a čas, který mi věnovala. Také bych chtěla poděkovat své mámě, která mě přinutila si přečíst její oblíbenou knihu z dětství a vždy mě podporuje.

Obsah

Úvod	5
1 Biografie a bibliografie Jean Websterové	6
1.1 Jean Websterová.....	7
2 Analýza a interpretace knihy Táta Sekáč.....	10
2.1 Kompozice	11
2.2 Čas	11
2.3 Prostor	11
2.4 Modrá středa – první kapitola knihy Táta Sekáč.....	12
2.5 Postavy	15
2.5.1 Paní Lippettová.....	15
2.5.2 Sallie McBridová.....	15
2.5.3 Julie Rutledge Pendletonová	16
2.5.4 Mr Jervis Pendleton.....	16
2.5.5 Paní Semplová	19
2.5.6 Jimmie McBride.....	19
2.5.7 Jerusha Abbottová.....	20
2.5.8 Pan John Smith – tatíček Sekáč	28
2.6 Rodina Jerushy Abbottové	31
2.7 Jerushiny Vánoce.....	32
2.8 Prázdniny Jerushy Abbottové.....	35
2.9 Vysoká škola	37
2.10 Jerusha jako budoucí spisovatelka	39
2.11 Jerusha potřebuje pomoc od tatíčka Sekáče	41
2.12 Poslední dopis Jerushy Abbottové	43
Závěr.....	46
Seznam zkratek	47
Seznam literatury	48
Anotace	51

Úvod

Cílem bakalářské práce je analyzovat a interpretovat dílo americké spisovatelky Jean Websterové *Táta Sekáč*.

Úvod první kapitoly bude obsahovat informace o kontextu vývoje americké literatury pro děti a mládež směřující k tvorbě Jean Websterové na přelomu devatenáctého a dvacátého století. V úvodní části práce se budeme nejvíce věnovat životu autorky knihy *Táta Sekáč* a její další literární tvorbě. Nastíníme si vztah Jean Websterové s významným americkým spisovatelem Markem Twainem.

Následující část práce se bude zabývat románem *Táta Sekáč*, který je složený z dopisů. Kapitola bude obsahovat obecné informace o knize, časoprostoru a kompozici. Při popisu a charakterizaci jednotlivých postav budeme vycházet ze samotných dopisů, jejichž autorkou je hlavní postava knihy Jerusha Abbottová. Druhá kapitola bude také obsahovat vysvětlení názvu knihy a její význam.

Důležitou částí této práce je analýza a interpretace situací, do kterých se Jerusha Abbottová dostala, a které byly pro její život a vývoj celého děje podstatné. Celá kniha je postavena na jejích dopisech a vztahu, který má k jejích adresátovi. Jeho anonymita hraje významnou roli a představuje záhadu, kterou se hlavní hrdinka a čtenář snaží po celou dobu rozluštit.

1 Biografie a bibliografie Jean Websterové

Počátek americké literatury pro děti a mládež se datuje s příchodem prvních anglických puritánů, který proběhl na počátku 17. století. Nebyli zde jedinými osadníky, ale jejich názory přinesené z vlasti, se staly významnými pro rozvoj literatury pro děti. V novém domově se snažili žít v souladu se svým náboženstvím. Děti měly převzít jejich postoje a dál je předávat následujícím generacím. Bylo pro ně tedy důležité, aby se vzdělávaly. (V. Řeřichová, J. Sladová, K. Váňová a K. Homolová, 2008, str. 79)

Velkým rozdílem bylo vzdělání mezi muži a ženami. Koncem osmnáctého století uměly ženy spíše číst než psát. Důvodem toho bylo, že číst se dívky mohly naučit i doma, ale psát se učilo pouze ve škole, kam nedocházely. Před začátkem následujícího století (devatenáctého) se situace změnila a ženy měly větší přístup ke vzdělání. Tato skutečnost značně ovlivnila produkci knížek pro děti a mládež v Americe, protože vznikl nový okruh čtenářů (čtenářek) a autorů (autorek). (V. Řeřichová, J. Sladová, K. Váňová a K. Homolová, 2008, str. 80)

Období let 1865–1914, tedy od konce občanské a začátku první světové války, se nazývá zlatým věkem americké dětské literatury. V této době se objevily například knížky *Malé ženy* od L. M. Alcottové, *Dobrodružství Toma Sawyera* od Marka Twaina a *Čaroděj ze země Oz* od spisovatele Franka Bauma. Postupně roste zájem čtenářů o dětskou literaturu. V roce 1894 veškerou knižní produkci a knihy pro děti a mládež představovalo v Americe 12 %. (V. Řeřichová, J. Sladová, K. Váňová a K. Homolová, 2008, str. 86)

Dívčí román je jeden ze žánrů oblíbený především u dívčích čtenářek a je k nim tedy i směřován. Typickým znakem tohoto žánru je dívčí hrdinka v dospívajícím věku. Racionální složka je v díle podřadnou, převažuje složka emotivní. Hlavní hrdinka se nachází v určitém prostředí a svým chováním ukazuje své mravní kvality. Dívčí román se snaží zobrazovat soudobý svět hrdinek. Tématem tedy bývají první lásky, jejich sny a naděje do budoucnosti, zájmy a koníčky, vztahy s rodiči a kamarády. (O. Kubeczková, 2005, str. 66)

Dívčí román je také žánrem knihy *Táta Sekáč* od americké spisovatelky Jean Websterové.

1.1 Jean Websterová

Jean Websterová je americká spisovatelka vlastním jménem *Alice Jane Chandler Websterová*. Narodila se v New Yorku 24. 7. 1876 a zemřela 11. 6. 1916 též v N. Y. v USA. (I. Dorovský, V. Řeřichová a et al., 2007, str. 796) Její rodiče *Charles Webster* a *Annie Moffett Websterová* se vzali v roce 1875. Jean Websterová byla jejich prvorozeným dítětem. Pět let po ní se narodil její bratr William a o tři roky později bratr Samuel. (Literary Ladies Guide, 2021)

Alan a Mary Simpsonovi uvádějí, že její dovednosti při ilustrování svých děl byly rozvíjeny během absolvování soustředění v malbě na porcelán v roce 1894 na *Fredonia Normal School*. (VASSAR, Jean Webster, 2005)

Alice Websterová začala používat jméno Jean, když nastoupila na školu *Lady Jane Grey* v Binghamtonu v New Yorku. (Britannica, 2023)

Jean Websterová se stala částečným sirotkem v patnácti letech, kdy jí zemřel otec Charles Webster. Jeanin otec si při práci zničil zdraví, pracoval v nakladatelství se strýcem své manželky Markem Twainem. Jean Websterová je tedy příbuznou spisovatele Marka Twaina, je jeho praneteří. Charles Webster nechal svou manželku i dceru po své smrti zajištěnou. (Atlantis, 1985, str. 168)

Otec Jean Websterové spáchal sebevraždu. Pracoval pro Marka Twaina jako jeho manažer. Založili spolu *Charles L. Webster* nakladatelství. V roce 1884 se rodina přestěhovala z Fredonie na Manhattan. Jeanin otec byl nucen si vzít v roce 1888 na rok pauzu, kvůli silným bolestem hlavy. Se svou rodinou se vrátili znovu do Fredonie. Po jeho uzdravení mu Mark Twain nedovolil se vrátit kvůli neefektivnosti, z firmy ho vykoupil za mnohem méně, než na co měl nárok. Nemluvili spolu až do jeho smrti v roce 1891. (Karen Alkalay-Gut, [b.r.]

V roce 1897 v dvaceti jedna letech nastoupila J. Websterová na univerzitu, kde jako hlavní obor studovala angličtinu a literaturu. Jejím dalším studijním zaměřením byla ekonomie. Podnikla cestu do Itálie, kde se seznámila se sourozencem svého budoucího manžela. (VASSAR, Jean Webster, 2005) V roce 1901 vystudovala *Vassar College* v Poughkeepsie. (Britannica, 2023) Jean Websterová na univerzitě sdílela pokoj se svou přítelkyní americkou básničkou *Adelaide Crapsey*. (VASSAR, Adelaide Crapsey, 2017) Vassarská Univerzita byla první vysokou školou pro ženy ve státě New York založená v roce 1865. (V. Řeřichová, J. Sladová, K. Váňová a K. Homolová, 2008, str. 92)

Websterová během svých studií přispívala svými články v *Poughkeepsie Sunday Courier*. (Britannica, 2023)

Po absolvování univerzity se J. Websterová přestěhovala do New Yorku, kde pracovala pro různé časopisy a pracovala na své knize. V roce 1903 vyšla její první kniha složená z několika povídek *When Patty Went to College*. (VASSAR, Jean Webster, 2005)

Mezi další knihy, které Jean Websterová napsala patří *The Wheat Princess* vydaná v roce 1905 a *Jerry Junior* z roku 1907. Příběhy těchto knih byly inspirovány návštěvou Itálie. Následovaly další tři díla: *The Four Pools Mystery* (1908), *Much Ado About Peter* z roku 1909 a *Just Patty* vydaná v roce 1911. (Britannica, 2023)

V roce 1911 začala Jean Websterová pracovat na příběhu *Táta Sekáč* (*Daddy-Long-Legs*), který byl nejprve vydáván časopisecky v *Ladies' Home Journal* a následně vydán jako samostatný román. Kniha měla velký úspěch. Rok po jejím vydání J. Websterová knihu zdramatizovala pro Henryho Millera, který je následně produkoval na Broadway. (Literary Ladies Guide, 2021)

Jean Websterová při psaní knihy *Daddy Long-Legs* čerpala ze svých zkušeností. Studium na Vassarské Univerzitě pro ni bylo plné nových věcí a zážitků, které následně přenesla do života hlavní hrdinky knihy Jerushy Abbottové. Jean Websterová vložila do postavy J. Abbottové mnoho ze svých myšlenek a názorů na svět a volební právo žen. (Atlantis, 1985, str. 168)

Kniha *Táta Sekáč* se zabývá vztahy mezi muži a ženami. Poukazuje na ženu ve světě, která nemá žádné právo a je zcela odkázána na finanční pomoc od muže. Jerusha Abbottová představuje tento typ ženy. Pro zlepšení svého výhledu na budoucnost přijímá nabídku bohatého a zároveň anonymního muže, který jí umožní studovat, stát se spisovatelkou a osamostatnit se. Je zcela odkázaná na jeho milost, ale díky pracovitosti a odhodlanosti se staví na vlastní nohy. Po vydání první knihy se stává finančně nezávislou a schopnou začít splácet svůj dluh vůči němu. Vztah, který se mezi oběma vytváří je možný zrealizovat až po jejím finančním a citovém osamostatnění se. (Atlantis, 1985, str. 168)

V roce 1914 proběhlo první divadelní představení *Daddy Long-Legs*, ve kterém si v hlavních rolích zahráli Ruth Chattertonová a Charles Waldron. (Recovering 19th-Century American Women Writers, 2019)

Mary Pickfordová koupila na příběh *Daddy-Long-Legs* filmová práva a zahrála si ve stejnojmenném filmu. Podle knihy vzniklo několik dalších divadelních i filmových

produkcí. Mezi nejznámější zpracování patří film z roku 1955 s Fredem Asterem a Leslie Caron v hlavních rolích. (Literary Ladies Guide, 2021)

Kniha *Táta Sekáč* inspirovala Spojené státy k pomoci sirotkům. Přestože Spojené státy vstoupily do první světové války až v roce 1917, celá země žila probíhající válkou. Spousta organizací a institucí se snažila nabízet svou podporu zemím zasažených válkou. Jean Websterová, Ruth Chattertonová a herci účinkující v *Daddy Long Legs* se začali věnovat charitě ve prospěch osiřelých dětí, zejména dětí v Belgii. Celonárodní charita probíhala prostřednictvím panenek *Judy* (hlavní postavy knihy *Táta Sekáč*), které se prodávaly a výtěžek byl posílán na pomoc dětí bez rodičů. (Drypigment.net, 2019)

Jean Websterová se nejvíce proslavila svou knihou *Daddy Long-Legs*, která byla přeložena do nejméně osmnácti jazyků. Její další knihy spíše upadly v zapomnění. (Karen Alkalay-Gut, [b.r.]) Autorčin nejslavnější příběh se dočkal v roce 1915 i pokračování v podobě knihy *Dear Enemy* (Drahý nepřítel). Na knihu *Daddy Long-Legs*, kde hlavní hrdinkou byla Jerusha Abbottová, navazuje *Dear Enemy* s hlavní postavou a rovněž autorkou dalších dopisů Jerushina kamarádka Sallie McBridová. (Karen Alkalay-Gut, [b.r.])

J. Websterová byla velkým zastáncem sociální reformy pro sirotky a věznice a sufražetkou (bojovnicí za práva žen, například za volební právo (J. Linhart a et al., 2007, str. 355)). (Karen Alkalay-Gut, [b.r.])

Jean Websterová se vdávala až později (před čtyřicátým rokem). Její manžel se jmenoval Glenn Ford McKinney. Devět měsíců po svatbě zemřela Jean Websterová při porodu své dcery. (Atlantis, 1985, str. 168, 170) Se svým manželem byli tajně zasnoubeni osm let, protože Glenn McKinney byl ženatý. Po rozvodu se v roce 1915 oženil s Jean Websterovou. Žili spolu na farmě *Tymor* v *Union Vale*, která byla poblíž Vassarské Univerzity. Jean Websterová se dožila pouhých třiceti devíti let. (VASSAR, Jean Webster, 2005)

Jean Websterová před svou smrtí porodila dceru *Jean*. Dospělá *Jean* se provdala za Ralphi Connora. Bydleli spolu v domě jejích rodičů *Tymor* v *Union Vale*. V roce 1971 Farmu v *Union Vale* manželé Connorovi darovali městu, jako rekreační nemovitost, dnes známé jako *Tymor Park*. V roce 1977 darovali Vassarské Univerzitě materiály, které objevili na půdě domu. Materiály představovaly krabice s rukopisy a dopisy od spisovatele Samuela L. Clemense, známého jako Mark Twain, které zde byly několik desítek let uloženy. Celá sbírka obsahovala padesát dva krabic se sešity, korespondencí, rukopisy, výstřižky a fotografiemi. (Poughkeepsie Journal, [2024])

2 Analýza a interpretace knihy *Táta Sekáč*

Knihou nesoucí název *Táta Sekáč* od americké spisovatelky Jean Websterové vyšla poprvé v roce 1912 v nakladatelství New York: Century pod názvem *Daddy Long-Legs*. (Karen Alkalay-Gut, [b.r.]) První české vydání této knihy vyšlo v roce 1920 pod názvem *Tatiček pavouk*. K novějším vydáním patří již knihy s názvem *Táta Sekáč*. (I. Dorovský, V. Řeřichová a et al., 2007, str. 796) Nakladatelství Albatros vydalo knihu v roce 1973 s překladem Václava Příbyla. (J. Websterová, 1973) V roce 1994 vyšla kniha *Táta Sekáč* v nakladatelství Albatros a Knižní klub, s překladem od Jaroslavy Janoušové. (J. Websterová, 1994, nakl. Albatros a Knižní klub) Kniha, se kterou se v této bakalářské práci pracovalo a jsou z ní použity citace, byla vydána v roce 1994 v nakladatelství Knižní klub s překladem Jaroslavy Janoušové a 168 stranami.

Knihou *Táta Sekáč* je román – velký prozaický a epický žánr, který člověka zobrazuje v různých složitých životních situacích. (Š. Vlašín a et al., 1984, str. 317). O této knize se dá dále říci, že se jedná o *dívčí román* – hlavní postavou knihy je dívka, která prožívá své dospívání, překonává překážky a vytváří si vlastní pohled a názor na svět. (L. Pavera, F. Všetická, 2002, str. 81) a *epistolární román* – román složený z dopisů (J. Hrabák, 1981, str. 169). Dopis je sdělení v písemné formě určené konkrétnímu adresátovi (jednotlivci, skupině více osob nebo i instituci). Dopisy mívají svého autora (původce textu) a adresáta, ale existují i dopisy, kde je autor neznámý – anonymní. (L. Pavera, F. Všetická, 2002, str. 82) Slovo epistolární má původ v řecko-latinském slově *epistola*, který v překladu znamená list, dopis nebo posílání. (Ottův slovník naučný, 1894, str. 674) U knihy *Táta Sekáč* je autor dopisů známý, jedná se o hlavní postavu Jerushu Abbottovou. Anonymním je v tomto případě adresát dopisů označený jako pan John Smith. Konverzace, která mezi zúčastněnými probíhá, je jednostranná. Jedná se o jakýsi typ monologu. Dopisy, které J. Abbottová píše by šly pokládat za deníkový zápis. Vyjadřuje v nich své myšlenky a pocity. Prostor, který má v dopisech vytvořený pouze pro sebe jí dává pocit svobody a jisté anonymity.

Některé dopisy Jerushy Abbottové jsou doplněny kresbami, které korespondují s obsahem dopisů. J. Abbottová se svými obrázky snaží adresátovi pomoci při jeho představivosti jejích zážitků či popisů některých postav, mimo jiné i jí samotné. Jerusha se ve svých dopisech o přiložených kresbách zmiňuje a přidává k nim i svůj komentář, ale některé obrázky jsou v knize bez označení, pokaždé ale souhlasí s textem dopisu. Ilustrace v knize jsou od autorky Jean Websterové, celkem představují 32 kreseb.

2.1 Kompozice

Z latinského *compositio* znamená sestavení nebo složení, tedy uspořádání jazykových a tematických složek literárního díla v celek s určitým záměrem. (Š. Vlašín a et al., 1984, str. 179) Kompozičním postupem knihy *Táta Sekáč* je chronologický – přirozenou posloupností jsou řazeny události popisované v knize. (J. Vala, 2014, str. 30) Děj je vyprávěn souvisle.

Kniha je rozčleněna na, dalo by se říci, dvě kapitoly nebo části. První kapitola s názvem *Modrá středa* má funkci úvodu do děje a seznámení se s hlavní postavou Jerushou Abbottovou. Jedná se o popis a vysvětlení funkce druhé části knihy. Druhá kapitola tvoří zbytek knihy a nese název *Dopisy slečny Jerushy Abbottové panu tatíčkovu Sekáči*. Tato část je sestavena ze samotných dopisů. Některé dopisy jsou psané více dní a je těžké rozeznat jednotlivě poslané dopisy. Jejich počet se odhadem pohybuje okolo 78 dopisů. Dopisy obsahují datumy, takže je možné sledovat časovou linku příběhu.

2.2 Čas

Děj úvodní kapitoly se odehrává v měsíci leden. Následné dopisy značící nástup Jerushy Abbottové na vysokou školu začínají 24. září a pokračují další čtyři roky ukončeny posledním dopisem bez konkrétního datumu, ale s ohledem na předchozí dopis, se dá odhadnout doba v půlce měsíce října. Děj, který je v knize nastíněn, se odehrává během čtyř let a asi devíti měsíců. Přesný letopočet není nikde zmíněn. S ohledem na rok vydání knihy jej lze odhadnout na počátek 20. století.

2.3 Prostor

Jelikož je příběh sestaven z dopisů, které kromě datumu obsahují i informaci o místě psaní a odeslání dopisu, víme, kde se hlavní hrdinka nacházela.

V první kapitole se seznamujeme s Útulkem Johna Griera, kde hlavní postava vyrůstala. Dalším místem se stává prostředí, kde Jerusha Abbottová studuje na vysoké škole a je zde i ubytována – 215 Fergusson Hall. Okolí koleje, školy a přilehlého okolí, které hlavní postava navštěvuje, je v knize popsáno.

Důležitým místem se pro J. Abbottovou stala farma Lock Willow, kde trávila několik prázdnin i volných chvil. Během svých prázdnin navštívila další dvě místa: tábor rodiny McBridových v Adirondakách a přímořské oblasti zvané Magnolie.

Vánoce byli pro slečnu Jerushu Abbottovou dalším obdobím, kdy navštěvovala nová místa. V druhém ročníku navštívila rodinu McBridů v Worcesteru, Massachusetts a další rok rodinu Julie Pendletonové v New Yorku. New York se stal místem jejich více návštěv.

2.4 Modrá středa – první kapitola knihy Táta Sekáč

Jedná se o er-formou popsaný začátek příběhu. Kapitola nese název Modrá středa a představuje nám prostředí Útulku Johna Griera, kde se poprvé čtenář seznamuje s hlavní postavou knihy a autorkou následujících dopisů, které sestavují zbytek příběhu, sirotkem Jerushou Abbottovou.

Den, kterým celý příběh začíná je středa – první středa v měsíci lednu. Konkrétní označení středy v měsíci je pro čtenáře důležitou informací, protože se jedná o významný den pro naši hlavní postavu. „*Nejhorší den, pro sedmadvadesát sirotek Útulku Johna Griera byla každá první středa v měsíci.*“ (J. Websterová, 1994, str. 7) V tuto konkrétní středu každý měsíc navštěvují Útulek J. G. správní radové, kteří jej sponzorují a mohou zdejšími sirotkům zajistit lepší podmínky pro současný, ale i budoucí život. Pro děti je to však nepříjemný rituál, který musí absolvovat.

Jerusha Abbottová jakožto nejstarší z dětí musí pomáhat se spoustou věcí. Zároveň má na starosti děti z pokoje označeného F, kde mělo zázemí jedenáct dětí věkového rozmezí od čtyř do sedmi let. (J. Websterová, 1994, str. 7)

Jerusha Abbottová je dívka, která zatím celý svůj život strávila v sirotčinci a všechny její představy o životě vycházejí z její dosavadní zkušenosti z tohoto domu a školy, kam docházela. Přestože je Jerusha děvče s bujnou fantazií, ani její nejlepší představy jí nedokáží pomoci si vytvořit obraz skutečného rodinného domu.

Jerusha Abbottová je chovankou Útulku J. G. již sedmnáct let, nemá žádné rodiče a ani jiné příbuzné, ke kterým by se mohla obrátit. Zatím nepoznala jiný život než v sirotčinci a v určitých letech by se měla osamostatnit a opustit jeho brány. „*Jak víš, děti u nás zůstávají jen do šestnácti let, pak se už musí starat samy o sebe.*“ (J. Websterová, 1994, str. 10) Tématem Jerushiny budoucnosti se představená útulku paní Lippettová zabývala, když v onu lednovou středu mluvila s Jerushou u sebe v kanceláři, kam si ji po odchodu správních radů pozvala. „*V tvém případě jsme udělali výjimku. Do čtrnácti jsi chodila do naší školy, letos končíš střední školu ve městě. Toto vyšší vzdělání ti útulek umožnil proto, že měla tak dobrý prospěch – horší už to bylo s chováním – ale dál již*

se o tebe starat nemůžeme, i tak jsi tady o dva roky déle než ostatní děti (...)“ (J. Websterová, 1994, str. 10-11)

Lednová středa, kdy se do Útulku Johna Griera sjeli jako obvykle správní radové, aby projednali záležitosti a děti sirotčince, se stala pro Jerushinu budoucnost rozhodující. *„Na dnešní schůzi se mluvilo především o tvé budoucnosti.“* (J. Websterová, 1994, str. 11) Jerushiny píle ve škole si všimli i páni radové a při rozhodování, co bude s chovankou útulku Jerushou Abbottovou, hrála tato skutečnost velkou roli. Důležitým prvkem se stal její talent v literatuře a k jejímu podpoření byl vyučující poskytnut Jerushin školní sešit. *„Dnes z něho předčítala na schůzi tvou slohovou kompozici, kterou jsi nazvala Modrá středa.“* (J. Websterová, 1994, str. 11) Slohovou práci, kterou Jerusha napsala ve škole, obsahovala popis dne, který Útulek J. G. absolvuje každou první středu v měsíci. Slohová kompozice Modrá středa dostala svůj název jednak podle dne, kdy se událost vždy koná, a také podle barvy stejnokroje, do kterého je každý sirotek útulku oblečen – *„(...) do naškrobených, modře kostkovaných ústavních obleků.“* (J. Websterová, 1994, str. 7) Podle paní Lippettové se Jerusha zachovala nevděčně, když zneuctila pro útulek tak důležitý den. (J. Websterová, 1994, str. 11) Jerushina originalita a vtipnost, kterou ve slohu projevila, ji však přinesla značné štěstí. *„Onen pán, o kterém jsem ti prve říkala, se rozhodl poslat tě na vysokou školu (...) Máš štěstí! Je přesvědčený, že jsi velice talentovaná a originální, a chtěl by, aby ses pokusila stát se spisovatelkou.“* (J. Websterová, 1994, str. 11)

Správní rada, který se rozhodl poskytnou Jerushe Abbottové možnost vystudovat vysokou školu a pomoci jí se základem jejího budoucího povolání, jí zajistil kromě školného a stravného i pocit zajištěné a nestrádající dívky. Za peníze, které zatím pan správní rada poskytl, bude Jerushe zakoupena výbava a ještě bude dostávat měsíční kapesné. (J. Websterová, 1994, str. 12)

Nic není zadarmo, a ani Jerusha nebude dostávat peníze a placenou školu jen tak. *„Za všechno dobro, které ti dotyčný pán prokáže, mu budeš povinována jedinou věcí. Každý měsíc mu pošleš dopis. (...) přeje si pouze, abys ho informovala o svém studiu, o tom jak žiješ, co tě zajímá a podobně.“* (J. Websterová, 1994, str. 12) Její dopisy jí mají pomoci ve sebezdokonalování se.

Dobrodinec, který umožnil J. Abbottové jít studovat však nechce být jmenován. Nepřeje si, aby ho Jerusha znala jménem a ani osobně. Veškerá korespondence, která bude mezi nimi probíhat, půjde přes jeho tajemníka. *„Pan správní rada sám se pak pro tebe bude jmenovat John Smith.“* (J. Websterová, 1994, str. 12) Možnost, že by ho mohla

Jerusha snad blížeji poznat pomocí dopisů, kterými by jí odpovídal na ty její, však taky nenastane. „*Na tvá psaní nikdy neodpoví, k smrti totiž nerad píše.*“ (J. Websterová, 1994, str. 12) Dopisy, které bude Jerusha panu Johnu Smithovi psát, tak vždy zůstanou bez odezvy. Kdyby nastala situace, ve které jí bude pan Smith potřebovat něco oznámit, neudělá to osobně, ale: „*(...) sdělí ti svůj názor zase prostřednictvím svého tajemníka.*“ (J. Websterová, 1994, str. 12).

První a pro Jerushu to vypadá také jediné setkání s panem Johnem Smithem se odehrálo ještě před tím, než zjistila, že jí změnil její výhled do budoucnosti. Právě, když šla Jerusha Abbottová do kanceláře paní Lippettové, zahlédla postavu pro ni osudového muže. Poslední odcházející správni rada stál ve vchodu neosvětlené místnosti a čekal na své auto. (J. Websterová, 1994, str. 9) To, jak ho Jerusha na té chodbě v onu chvíli, kdy byl na odchodu, viděla, se pro něj později stalo přízviskem a soukromým pojmenováním jejího mecenáše. „*Když se dalo auto do pohybu, jeho reflektory osvítily na okamžik průčelí útulku; ostrý stín muže stojícího ve dveřích s groteskně prodlouženými rukama a nohama se rozběhl po stěně domu a zatřepetal se někde pod okapem jako obrovský nohatý pavouk.*“ (J. Websterová, 1994, str. 9)

Zámožný správni rada označený jako pan John Smith si jako svou chovanku nevybral pouze Jerushu, již dříve pomáhal zajistit sirotky ze zdejšího útulku na studiích, ovšem jednalo se pouze o chlapce. Z toho paní Lippettová vyvodila, že děvčata nemá příliš v lásce. (J. Websterová, 1994, str. 10) Avšak na Jerushe ho evidentně něco zaujalo, a proto se rozhodl jí dopomoci k úspěchu.

Jerusha Abbottová, sirotek z Útulku Johna Griera má najednou studovat na vysoké škole. Její budoucnost má teď mnohem světlejší barvy a začíná se rýsovat. Šance, kterou dostala, jí dá možnost se osamostatnit a zcela se odtrhnout od sirotčince, na kterém byla celý svůj život závislá. Jediná slohová práce, kterou napsala, jí poskytla nové možnosti, jaké by si ani neuměla představit. Zbytek příběhu, který je složený z oněch dopisů, které Jerusha poslušně píše svému dobrodinci panu Johnu Smithovi, začal jednou slohovou prací. Slohovou prací, která dokázala víc, než by se od ní dalo čekat, a která obsahovala popis onoho děsivého dne, který útulek zažíval s nádechem modré barvy každou první středu v měsíci, a která nabídla Jerushe Abbottové nové možnosti a nový život. A to jen díky tomu, že se Jerushina školní slohová kompozice Modrá středa dostala do těch správných rukou.

2.5 Postavy

V této kapitole se budeme zabývat popisem jednotlivých postav, které se v knize objevují. Jelikož je celý příběh (až na první úvodní kapitolku) vyprávěn z pohledu hlavní hrdinky Jerushy Abbottové, tak vycházíme z jejího subjektivního popisu v dopisech, které píše svému mecenáši a sponzorovi při studiu panu Johnu Smithovi – tatínečku Sekáči.

2.5.1 Paní Lippettová

Paní Lippettová je představená Útulku Johna Griera, ve kterém Jerusha Abbottová od narození vyrůstala.

Vztah Jerushy k paní Lippettové nebyl nikdy vřelý a ani mateřský, přestože paní Lippettová zastávala v Útulku J. G. roli matky všech schovanců. Odpovědnost, kterou za ně měla jí dávala pocit, že je musí stále poučovat, napomínat a směřovat jejich chování správným směrem, i když nejsou v jejím dohledu či již pod její ochranou.

Jerusha se jako spousta dalších dětí dostala do Útulku J. G. hned po narození a beze jména. Paní Lippettová jako představená útulku má na starosti pojmenovávat nově přijaté děti. *„Bylo by dobře, kdyby paní Lippettová projevovala při pojmenovávání nových nalezců trochu víc vynalézavosti. Příjmení bere vždy z telefonního seznamu (Abbottová je na první stránce) a křestní jména si vybírá, kde ji napadne. Jerushu například objevila na nějakém hřbitovním náhrobku.“* (J. Websterová, 1994, str. 23) Tento úkol pro ni nebyl určitě snadný. Spouště lidem se v dospělosti nelíbí jména, která při narození dostanou, ale pro každého je přijatelnější, když ví, že jméno vybírali jeho rodiče s nějakým určitým záměrem, a ne zcela cizí člověk, který k nim nemá žádnou vazbu a jméno vybere náhodně. Smířit se pak se jménem je pak o to těžší, stejně jako pro Jerushu: *„Však jsem to jméno taky vždycky nenáviděla.“* (J. Websterová, 1994, str. 23)

2.5.2 Sallie McBridová

Jerusha Abbottová se se svou budoucí nejlepší přítelkyní seznámila v prvním ročníku na vysoké škole. *„Sallie má zrzavé vlasy, pršinos a dost se se mnou kamarádí.“* (J. Websterová, 1994, str. 19)

Sallie je dívka z úplné rodiny, od prvního dne je velmi přátelská a stává se nejuvěrnější společnicí Jerushy, pro kterou je okolní svět velmi nový a neobvyklý. První společnou věcí, kterou tyto dívky mají, kromě studia na stejné škole a bydlení na koleji, je jejich smysl pro humor. (J. Websterová, 1994, str. 22)

Sallie se stává průvodkyní Jerushy v pro ni neznámém prostředí, přesto o jejím rodinném zázemí a původu nemá kompletní informace. Jerusha se neodhodlala Sallie říci o sobě pravdu. Když na to přišla řeč, řekla jí pouze nezbytné věci, které si trochu doupravila. Její rodiče již zemřeli a na studia ji poslal starý otcův přítel. (J. Websterová, 1994, str. 25) O sirotčinci nepadlo ani slovo, za něj se Jerusha velmi stydí.

Druhý ročník na vysoké škole Jerusha již nebydlí na samotce, ale sdílí pokoj se svou kamarádkou Sallie McBridovou. K nim se přidala i Salliina spolubydlící z předchozí roku Julie Pendletonová. (J. Websterová, 1994, str. 63) Následující roky tato trojice vždy obývala stejný pokoj.

2.5.3 Julie Rutledge Pendletonová

V prvním ročníku bydlí Julie Rutledge Pendletonová a Sallie McBridová v jednom společném pokoji na stejném patře jako Jerusha Abbottová. První dojem Jerushy na Julii Pendletonovou nebyl úplně nejlepší.

„Nikdo jí nestojí za to, aby se k němu chovala mile. Je hrozná náfuca. Myslí si, že když se někdo jmenuje Pendletonová, každý si před ní, s odpuštěním, sedne na zadek.“ (J. Websterová, 1994, str. 22) Julie je z bohaté rodiny a její nadřazenost vytváří propast a jakousi bariéru nejen v komunikaci mezi ní i jejími spolužačkami, hlavně mezi ní a Jerushou: *„Já a Julie jsme prostě každá z jiného světa, a proto se nenávidíme.“* (J. Websterová, 1994, str. 22)

Po Vánocích v prvním ročníku se Julie snaží s Jerushou více sblížit, protože jí poctila svou návštěvou a vyptávala se jí na rodinné záležitosti. Nejvíce Julii záleželo na rodném jméně Jerushiny matky. (J. Websterová, 1994, str. 38) Jerushy se tato otázka velmi dotkla, přestože Julie nic netuší o jejím původu, její trvání na odpovědi pro ni bylo velmi nepříjemné. Pro člověka, který ztratil matku (i otce) je toto téma vždy citlivé. Jerusha si na její naléhavé dotazování vymyslela rodné jméno své matky Montgomery. *„(...) a hned prý jestli patřím k Montgomeryům massachusettským nebo virginským. Vybrala jsem si ty z Virginie.“* (J. Websterová, 1994, str. 38) Člověku, kterému od malička chybí rodinné zázemí se těžko hovoří o svých předcích a svých případných vlivných příbuzných. Jerusha se v tomto případě snížila ke lži.

2.5.4 Mr Jervis Pendleton

„(...) ano, neklame Vás zrak, byl ze slavného a ctihodného rodu Juliiných Pendletonů. Je to její strýc. (...) Je nejmladším bratrem jejího otce (to říkal on), ale s Julií se moc důvěrně nezná (to říkám já).“ (J. Websterová, 1994, str. 52) Jerusha Abbottová

se seznamuje s jedním ze příbuzných své spolužačky Julie Rutledge Pendletonové. Co jí ale nejvíce ohromilo bylo, že se seznámila a mluvila s mužem: „*To bylo pro mě něco úplně nového.*“ (J. Websterová, 1994, str. 52) Mr Jervis Pendleton přijel původně za svou neteří Julii, jelikož ale ta měla přednášku, kterou nemohla vynechat, svěřila jej do rukou Jerushy Abbottové. Jerusha se ho při jeho první návštěvě zdejších vysokoškolských kolejí rozhodla provést po okolí. Moc nadšená nebyla, že musí trávit svůj čas s jedním z rodiny nafoukaných a nadřazeně se chovajících Pendletonů. Svůj názor, ale po poznání pana Jervise změnila. Provedla ho po všech koutech koleje a strávila s ním mnoho příjemného času. Přestože je Jervis Pendleton příbuzným spolužačky, kterou Jerusha moc ráda nemá, tak se jí docela líbil a rozuměla si s ním. (J. Websterová, 1994, str. 52-53) Jerushino první setkání s mužem skončilo velice hezky.

Ve svém dopise popsala Jerusha Mr Jervise Pendletona takto: „*Pan Pendleton je dlouhý, hubený, v obličejí dost snědý a umí se tak hezky usmívat. (...) Je milý, společenský a velice hovorný, taktní, že se s ním cítíte zcela volně, jako by ho člověk znal léta.*“ (J. Websterová, 1994, str. 53)

Přestože Jerusha znala pana Jervise teprve necelý rok, tak skutečnost, že o něm stále slyšela mateřsky mluvit paní Semplovou z Farmy v Lock Willow, kde trávila první prázdniny, jí postavila do role člověka, který ho zná velmi dobře a má s ním blízký vztah: „*Znala jsem strýce Pendletona od paní Semplové tak důvěrně, že jsem mu klidně říkala pane Jervie, a nezdálo se, že by ho to nějak pohoršovalo.*“ (J. Websterová, 1994, str. 71)

Svou návštěvou pan Jervis poctí farmu Lock Willow v době, kdy zde své druhé prázdniny tráví Jerusha Abbottová: „*(...) tak už tu máme pana Jervieho. (...) Je tu už deset dní a nezdá se, že by se mu chtělo pryč.*“ (J. Websterová, 1994, str. 101) Pan Jervie si společnost Jerushy na farmě velmi užívá, podnikly spolu mnohé dobrodružství a jejich vztah se stává stále bližším.

Jerusha pana Jervieho musí pořád srovnávat s jinými členy jeho rodiny, a neustále se podivuje nad rozdíly, které jsou v jejich povahách i chování tak viditelně odlišné, jakoby pan Jervie do rodiny Pendletonových ani nepatřil.

Rodina Pendletonová není výjimkou rodin, které mají mezi sebou nějakou tu černou ovci. V této rodině je tím nevídaným a často i nechtěným členem pan Jervis Pendleton: „*Jak jsem si stačila všimnout, myslím že své příbuzné pan Jervie zrovna příliš nemiluje – a pokud jde o jejich vztah k němu, jsem si tím zcela jista. Juliina matka o něm tvrdí, že je nevyrovnaný, a socialista k tomu – (...)*“ (J. Websterová, 1994, str. 118).

Pan Jervis Pendleton se stává dalším člověk, se kterým si Jerusha Abbottová dopisuje. Její dopisy tatíčkovi tak nejsou její jedinou probíhající korespondencí, i když jednostrannou, protože na tyto dopisy jí pan Jervis odpovídá. Jeho dopisy jsou vždy nadepsané strojem, aby její spolubydlící Julie Pendletonová nenabyla podezření. (J. Websterová, 1994, str. 126)

Vztah mezi Jerushou a panem Jervisem je stále bližší. Důkazem toho je návštěva pana Jervise Pendletona na koleji, který přišel přímo za Jerushou. (J. Websterová, 1994, str. 129) Při této návštěvě se Jerusha od pana Jervieho dozvěděla o jeho letní cestě do Evropy. Přiznala se mu, že od svého opatrovníka dostala podobnou nabídku, ale že ji odmítla kvůli příležitosti vyučovat dvě děti rodinné známé McBridových při letním pobytu u moře. Pro Jerushu je to skvělá příležitost pro osamostatnění se a i menšího přivýdělku v prostředí moře, které ještě nikdy nenavštívila. Její rozhodnutí však pan Jervis neschvaloval, připadalo mu rozumné nevyužít možnosti poznat evropskou kulturu. (J. Websterová, 1994, str. 129) Na Jerushe panu Jerviemu záleží víc, než by se zdálo, když nechce, aby promarnila tak skvělou příležitost. Byly tu však i nějaké postranní úmysly při jeho trvání na jejím odjezdu do Evropy: „*A začal hned plánovat, že bychom se mohli v Paříži setkat a někdy mé gardedámě utéci a pak bychom spolu chodili do roztomilých malinkatých kavárniček (...)*“ (J. Websterová, 1994, str. 129-130) Nebo bylo jeho plánování společně stráveného času na jiném kontinentě jen pokus o přemluvení Jerushy ke změně svého rozhodnutí. Nic to však nebylo platné, jeho naléhání Jerushu ještě více utvrdilo v jejích plánech. Pana Jervieho to rozzlobilo a nerozloučili v dobrém. (J. Websterová, 1994, str. 130)

Následky této menší hádky byly ještě dlouho patrné: „*Dostala jsem dopis z Paříže, velmi krátký a chladně zdvořilý. Pan Jervie Pendleton mi ještě úplně neodpustil, že jsem nepřijala jeho dobrou radu.*“ (J. Websterová, 1994, str. 132) Přesto byli domluvení i na letošním shledání na farmě Lock Willow, kde měla Jerusha v plánu trávit poslední dny prázdnin. K jejich setkání však nedojde, Jerusha využije pozvání své přítelkyně Sallie McBridové a pojedje za ní na tábor. Jerusha je ještě trochu nazlobená na pana Jervieho, že jí chtěl zasahovat do jejích rozhodnutí, přestože na to nemá žádné právo. Nenapíše mu, že nakonec do Lock Willow nepojede a těší se, že jej tak doběhne. (J. Websterová, 1994, str. 132)

Pan Jervie ovšem na Jerushu v Lock Willow marně nečekal: „*Od pana Pendletona přišel lístek adresovaný do Lock Willow a odtud poslaný sem. Sděluje mi, že je mu líto, ale tenhle podzim prý na farmu nemůže přijet.*“ (J. Websterová, str. 134)

Ovšem tato zpráva byla od pana Jervise zoufalým tahem, aby nevypadal jako člověk, který se za ní snaží dolízat. Jerusha totiž věděla něco, s čím pan Jervie asi nepočítal, totiž to, že dívky si vždy a vše řeknou. Jerusha tedy zjistila, že Julie Pendletonová byla tou, která svému strýci Jerviemu napsala o Jerushině pobytu v táboře u McBridů. (J. Websterová, 1994, str. 134) Pan Jervie tedy věděl, že jeho návštěva v Lock Willow by byla bez její přítomnosti, a tak se raději vymluvil na jiné povinnosti.

2.5.5 Paní Semplová

Paní Semplová je spolu se svým manželem majitelkou farmy Lock Willow, kde své nejedny prázdniny tráví Jerusha Abbottová.

Farma Lock Willow původně patřila panu J. Pendletonovi, který jí věnoval své bývalé chůvě paní Semplové. (J. Websterová, 1994, str. 57) Náhoda, že Jerusha zná člověka spřízněného s touto farmou ji nepřestávala udivovat. Skutečnost, že se setkala s panem Jerviem Pendletonem a strávila s ním nějaký čas, jí postaví do úplně jiného světla: „*Když paní Semplová zvěděla, že jejího bývalého miláčka znám, nesmírně jsem u ní stoupla v ceně.*“ (J. Websterová, 1994, str. 57)

2.5.6 Jimmie McBride

Jerushina kamarádka Sallie McBridová má mnoho sourozenců: „*(...) do třetice ještě staršího bratra, který se jmenuje Jimmie a je juniorem v princetonské koleji.*“ (J. Websterová, 1994, str. 69)

Jimmie McBride se s Jerushou setkal o vánočních svátcích, které u nich trávila. Už toto setkání stačilo, aby se mu určitým způsobem zalíbila. Stal se dalším člověkem, se kterým si Jerusha dopisuje.

K výročí založení koleje, na které jsou Jerusha a její spolužačky ubytovány, se pořádá velký reprezentační ples. Jelikož již dívky studují na vysoké škole třetí ročník, mohou se tohoto plesu také účastnit a podílet se na jejím pořádání. „*Pozvaly jsme se Sallie Jimmieho McBrida a jeho kamaráda z princetonské koleje.*“ (J. Websterová, 1994, str. 114) Jimmie se zachoval jako pravý gentleman, kterému jen trošičku dopomohla k jeho úspěšnému splnění jeho sestry drobnou, avšak důležitou informací, kterou využil k poslání Jerushe menšího dárku. Jerusha si dozdobila své plesové šaty červenými růžemi od Jimmieho. (J. Websterová, 1994, str. 115)

Ples byl pro děvčata úspěšný, ačkoliv Jimmie McBride, byl velmi nespokojený s počtem tanců, které mu Jerusha věnovala. (J. Websterová, 1994, str. 115) Nebo možná chtěl jen od ní více pozornosti, a nelíbilo se mu, že se mu jí nedostává. Přesto všechno,

si Jimmie ples užil: „(...) – a na oplátku nás pozvali zase na svůj kolejní jarní ples. Já i Sallie jsme pozvání přijaly.“ (J. Websterová, 1994, str. 115)

Ani po absolvování vysoké školy nezanevřel Jimmie McBride na Jerushu Abbottovou a navštívil jí na své pracovní cestě v Lock Willow, kam se Jerusha po promoci přesunula. Jimmieho snaha o najít pro sebe vhodné kariéry, není úplně úspěšná: „Má s prodáváním svých obligací pěknou fušku.“ (J. Websterová, 1994, str. 151) Jerusha si myslí, že překážkou k jeho úspěchu je jeho bezelstná a důvěřivá povaha. Jeho případný neúspěch by však pro něj nebyl zcela katastrofální. „Myslím, že mladý pan Bride se nakonec pokorně vrátí do Worchesteru, přijme nějaké místo v továrně svého otce a později se stane jejím spolumasítrkem.“ (J. Websterová, 1994, str. 151)

2.5.7 Jerusha Abbottová

Slečna Jerusha Abbottová, bývalý sirotek z Útulku Johna Griera a současně právě začínající studentka vysoké školy, je mladá dívka plná chuti do života a ochotná přijmout vše, co jí nový život nabídne.

Jerusha si připadá jako v jiném světě, věci kolem ní jsou pro ni neznámé a lidé se v jejím okolí chovají odlišně, než jak byla zvyklá. Nikdo z nich netuší, že je sirotkem. Pro všechny své spolužačky a učitele je jen jednou ze studentek. Prostředí koleje, do kterého se dostala a má se stát jejím domovem se vůbec nepodobá místu, kde vyrůstala. Vše kolem ní je pro ni nové a plné dobrodružství. Jerusha poprvé cestovala vlakem na kolej, o které si donedávna myslela, že koleje jsou pouze pod vlakem. (J. Websterová, 1994, str. 17)

O Jerushině minulosti víme jen to, že od svého narození vyrůstala v útulku, a že její rodiče již zemřeli. Proč však musela žít v útulku, nebo jestli měla nějaké jiné příbuzné, co se o ni nechtěli postarat, to nevíme. Jerusha Abbottová je zcela sama. Jediný život, na který byla zvyklá, byl ten v útulku, proto se z jejích dopisů dá pochopit častá zmatenost ze svého okolí, kterou občas pocítuje.

Jerusha je sice zcela obklopena neznámými věcmi a lidmi, ale její odvážná a dobrodružná povaha jí nedovoluje se tímto nervovat, či strachovat. Naopak do všeho se vrhá po hlavě a užívá si konečně pocitu volnosti. Vše nové si užívá a je spokojená s novým životem, který započala. Poprvé za svůj život Jerusha nesdílí svůj pokoj s nikým jiným, má jej pouze sama pro sebe. To ji však neodstřihuje od ostatních děvčat. Na stejném patře bydlí další dvě dívky z prvního ročníku, kde jednou z nich je Sallie McBridová, její budoucí nejlepší přítelkyně. (J. Websterová, 1994, str. 19) Jerusha je sice

odloučena ze známého prostředí, ve kterém vyrůstala a od lidí, které doposud znala, ale ani v nejmenším jí to nevadí. „*Nepostihla mě nemoc zvaná stesk. Proti téhle nákaze jsem imunní. Po sirotčinci se přece nikomu nemůže stýskat.*“ (J. Websterová, 1994, str. 20)

Svět Jerushy Abbottové byl až do této doby docela malý. Byl v něm jen útulek spolu s lidmi v něm, škola na kterou chodila a cesta ze školy. Najednou se Jerusha ocitla v obrovském světě plném věcí pro ni neznámých. Ve společnosti děvčat, která v tomto velkém světě vyrůstala, si Jerusha připadala nepatřičně. Často jako by do této doby žila jen ve snu a až teď začala konečně žít v realitě, ve které se snaží zorientovat. Nejen nové prostředí a lidi v něm, ale i ve svém vzdělání má díky svému pobytu v útulku jisté mezery. Spousta pojmů, jmen a názvů je pro ni zcela neznámá. Na rozdíl od ostatních děvčat se jí v sirotčinci nedostalo takového vzdělání. Jedná se o první tvrdý náraz s realitou, který Jerushu potkal. Její neznalost si vysloužila smích jejich spolužaček. I s takovými situacemi se musí slečna Jerusha umět vypořádat. Před ostatními děvčaty se snaží svou neznalost skrývat a když něco neví, hned se radí s encyklopediemi. (J. Websterová, 1994, str. 21) Knihy se pro Jerushu stávají její další slabou stránkou. Spousta z nich nikdy nečetla, ba co hůř, ani o nich nikdy neslyšela, stejně jako o jejich autorech. (J. Websterová, 1995, str. 31) Další věc, kterou musí Jerusha dohánět. Čtení knih se však pro Jerushu stane oblíbenou činností, které jako budoucí spisovatelka bere velmi vážně.

Jerusha na koleji stále bojuje se svou minulostí. Její minulost tu figuruje jako jakýsi strašák, který jí stále pronásleduje a když se ukáže, má Jerusha pocit, že se od ní nikdy neoprostí. Svě minulosti se však nezbaví, vždy tu bude a nepodaří se jí změnit ani kousek, tak jako nikomu jinému. „*Tady, díky bohu, žádná z holek ani netuší, že jsem byla v sirotčinci.*“ (J. Websterová, 1994, str. 25) Jerusha sice nikomu neřekla, jak a kde doopravdy dosud žila, ale následky jejího předchozího způsobu života tu budou stále. Nevědomost, které si je Jerusha vědoma, jí často přivádí do nepříjemných situací. Je vyloučena z rozhovorů, ve kterých netuší o čem je řeč a nechce to dát najevo. Podobné situace Jerusha poznala již na střední škole, kam denně dojížděla. (J. Websterová, 1994, str. 25) Na její předchozí škole všichni věděli, že je ze sirotčince a pohledy, které jí po celou dobu pronásledovaly nechtěla zažívat i tady.

Pro Jerushu Abbottovou je další neobvyklou věcí její kapesné v podobě šeku na třicet tři dolarů, který měsíčně dostává. Jerusha prozatím nikdy nevlastnila žádné peníze a proto je pro ni placení za své věci něco zcela nového, na co si bude muset teprve zvyknout. Její možnost volby a zodpovědnosti sama za sebe, je pro ni velmi důležitá

a váží si jí. „*Tatínečku, tatínečku, kdybyste věděl, co pro mě to Vaše kapesné znamená!*“ (J. Websterová, 1994, str. 22)

Jerusha Abbottová nebyla se svým jménem, které pro ni vybrala představená Útulku J.G. paní Lippetová, spokojená. Jerusha si přála, aby pro její dlouhé a neoblíbené jméno někdo vymyslel přezdívku, ale během jejího pobytu v útulku se to nestalo, a tak na koleji vzala Jerusha vše do vlastních rukou a zkráceninu svého jména si vymyslela sama. „*Tak už mám i nové jméno. Jerusha jsem už jen v indexu a v ostatních oficiálních listinách, všude jinde jsem – Judy.*“ (J. Websterová, 1994, str. 22)

Slečna Judy působí v celém vypravování jako milá a poctivá dívka, ale tak to vždy nebylo. V jednom ze svých dopisů zpytuje své svědomí, když vzpomíná a popisuje tatíčkovi Sekáci krádež koblih a následný útěk z Útulku J. G. V této pasáži máme možnost poznat Jerushu ze záporné stránky, ale nesmíme na ni být moc přísní, protože jak sama o této pro ni trapné události uvažuje, nejednalo se o krádež se zlými úmysly, ale o příležitostní krádež jedné hladové dívky. Za tento přečin byla Jerusha označena přede všemi za zlodějku a přísně potrestána, její trest se zhoršil a prodloužil po tom, co utekla. (J. Websterová, 1994, str. 73) Nikdo nemůže říci, že by nikdy neudělal jedinou chybu. Důležité je změnit své chyby v příležitosti poučit se z nich.

Když Jerusha Abbottová opouštěla Útulek Johna Griera a vykročila do nového a pro ni cizího světa, nebyla odrazena strachem z neznámého, ale naopak se těšila, že se dostane ze spárů sirotčince. Nerada na něj vzpomínala a nerada o něm s nikým mluvila. Styděla se za svou minulost, ráda by jí v té době smazala. Po již skoro čtyřech letech, co opustila ony brány jejího tehdejšího domova, se její vztah k sirotčinci změnil. „*Vzpomínám na něj skoro s něhou, když se mi teď vybavuje ve vzpomínkách, překrytými zkušenostmi posledních tří let.*“ (J. Websterová, 1994, str. 145) Léta strávená v útulku přijala Jerusha za svou součást a smířila se s ní. Pochopila, že vším čím si prošla, ji formuje a dnes by nebyla tou dívkou, kterou je. Díky dospívání v sirotčinci získala zkušenosti, jaké to je žít bez rodiny, nemít nikoho jiného a spoléhat se sama na sebe. Judy ví, co si od života přeje, čeho chce dosáhnout a jakým být člověkem.

Neúspěch Jerushy Abbottové

„*(...) musím se Vám přiznat k něčemu opravdu hroznému a otravnému, ale až za chvíli. Napřed se Vás pokusím přivést do té nejružovější nálady.*“ (J. Websterová, 1994, 39) Jerusha Abbottová již několikrát využila prostředí dopisů pro své svěřování. Její tatíček Sekáč se stal pro ni vrbou, které může říci cokoli a nemusí se bát prozrazení. Tato situace je však mnohem vážnější. Jerusha nepotřebuje

jen vyslechnout, ale potřebuje hlavně pochopení a odpuštění. Každý z nás se v případě, kdy něco provede snaží situaci nějak odlehčit. Najít na ní něco pozitivního, nebo přijít s něčím, co by tíhu přiznání alespoň trochu snížilo. Proto Jerusha nejprve tatíčkově vypoví, všechno to pozitivní, co se jí od doby napsání posledního dopisu přihodilo, a až pak se mu svěří. „*Neudělala jsem zkoušku z matematiky a latiny. (...) Moc mě to mrzí, že jsem Vás takhle zklamala; však když se to stalo, myslela jsem prvně na Vás.*“ (J. Websterová, 1994, str. 39-40) Judy má pocit, že svého tatíčka zklamala. Dostala příležitost studovat a hned v prvním semestru nezvládla dvě zkoušky. Ovšem to, že musí využít opravné termíny, neznamená, že by se neučila. V žádném případě nemůžeme srovnávat Jerushu s ostatními dívkami. Její vybavenost, se kterou na školu přišla byla na jiné úrovni než u ostatních děvčat. Musela se toho spoustu doučit, než se mohla začít věnovat učivu, které se zrovna probíralo. Každý z nás potřebuje základy, na kterých může stavět, a které Jerusha zprvu postrádala. Z jejích předešlých dopisů víme, že měla mnoho co dohánět, a víme, že se pilně učila. Její touha po vzdělávání a péle jistě předčila ostatní děvčata.

První návštěva New Yorku

Dalo by se říci, že se Jerushe Abbottové splní její sen, přestože si tento sen ani neodvážila mít. V jednom ze svých dopisů popisuje tatíčkově S. své nadšení z objevení geniality spisovatele Williama Shakespeara. (J. Websterová, 1994, str. 77) V následujícím dopise oznamuje tatíčkově, že ji, Sallie a Julii pozval Juliin strýc Jarvis Pendleton do New Yorku a do divadla. „*Abych nezapomněla: víte, na co jdeme? Na Hamleta! Zrovna ho dávají, když my tam jedeme. To štěstí!*“ (J. Websterová, 1994, str. 79) Pro Jerushu je to nové místo k poznávání pro ni neznámých míst, jako je New York.

„*(...) pro smilování boží, jak je ten New York obrovský! (...) Já se budu ještě měsíc vzpamatovávat ze zmatků těch dvou šílených dní.*“ (J. Websterová, 1994, str. 79-80) Judy, dívka ze sirotčince se ocitla ve velkoměstě. Něco takového si jistě neuměla během let strávených v útulku ani představit. Rozmanitost a přeplněnost tohoto města na ni velmi zapůsobila. Chodit po ulicích, kde každý výklad přepychového obchodu nabízí nejmožnější předměty o kterých se Judy ani nesnilo. Nákupy, které zažila se svými dvěma kamarádkami Julii a Sallie, pro ni byly také novinkou. Hlavně v přítomnosti rozmařilé Julie, která si vybírala ty nejluxusnější obchody a nejdražší zboží, si Judy připadala nepatřičně. Ani návštěva místní kavárny nepatřila mezi místa, kde by se Judy cítila

příjemněji, protože stolování v luxusním podniku bylo pro ni další oříšek, kterého se však zhostila s důstojností. (J. Websterová, 1994, str. 80-81)

V New Yorku Judy poprvé navštívila divadlo, na které se tak dlouho těšila: „*Bylo to úžasné, fantastické, neuvěřitelné. Noc co noc se mi o tom zdá. Není Shakespeare divotvorec?*“ (J. Websterová, 1994, str. 81) Judy návštěvou New Yorku prošla zkouškou, která se sestávala z toho, nedat na sobě znát, že něco neví. Bohužel, ne vždy Judy vydrží nedivit se něčemu nahlas. Proto, aby utajila svůj dosavadní pobyt v útulku, se snaží předstírat, že jí věci kolem ní nepřipadají nijak nové a neznámé. Když se Judy podivila, že se ve vlaku dá jíst jako v restauraci, jen těžko zakrývala svou neznalost. „*Vidíte tatínečku, jaké to je prožít osmnáct let za branami sirotčince a pak být bez přípravy hozen napospas velkému světu.*“ (J. Websterová, 1994, str. 81)

Jerusha Abbottová říká NE

Poslušná Jerusha Abbottová, která by svému tatíčkovi splnila vše co by po ní chtěl, se postupem času naučí tatíčkovi odporovat a rozhodovat se sama za sebe. Každý rodič i pan J. Smith by byl jistě rád, že se jeho dítě či schovanka umí samo rozhodovat a je samostatné, ale přeci jenom jsou chvíle, kdy rodičovská autorita je důležitá a mělo by se jí vyhovět. Jerusha se však nenechá odradit a chce pokračovat směrem, který si sama zvolila, protože je přesvědčená o tom, že je pro ni správný.

Judy je opravdu pilnou studentkou, která své vzdělávání bere vážně. Její píle je brzy oceněna: „*Dostanu prospěchové stipendium. (...) Stipendium je na zbyvajících dva roky a uhradí mi kolejné a stravné.*“ (J. Websterová, 1994, str. 109) Radost a jistě i úleva, kterou Judy pocítuje ji naplňuje přesvědčením, že její tatíček na ni bude pyšný. Díky jeho finanční podpoře dostala příležitost studovat, aby se v budoucnosti mohla postavit na vlastní nohy a být konečně nezávislá na ostatních lidech. Ona to ovšem dokázala ještě dříve, než by sama čekala. Nepočítal s tím ani pan John Smith a tato situace se mu vůbec nezamlouvá. Nepřeje si, aby Jerusha přijímala stipendium. Vzkaz, který tuto informaci obsahoval však postrádal jediný důvod k jejímu odmítnutí. (J. Websterová, 1994, str. 109) Žádost jejího tatíčka, aby stipendium odmítla, je pro Jerushu zcela nepochopitelná a iracionální. Jedná se o její odměnu za studijní výsledky a nevidí nejmenší důvod, proč by neměla nabízené stipendium přijmout. Pro Jerushu tak nastává situace, kdy svému tatíčkovi říká poprvé ne. „*Stipendium jsem už přijala a nehodlám se ho vzdát. Když dovolíte, i já mám své důvody a tentokrát se Vašemu přání nemohu podřídít.*“ (J. Websterová, 1994, str. 110) Jerusha Abbottová představa stipendia líbí také z toho důvodu, že její dluh tatíčkovi nebude na konci jejího studia tak vysoký. Přestože přijetím

stipendia odmítla jeho finanční podporu při placení jejího školného, kapesné by ráda přijímala dále.

Jerushino trvání na přijetí stipendia nezůstalo bez odezvy. V následujícím psaní, které Jerusha dostala od tajemníka pana Smitha, byly tentokrát uvedeny důvody k odmítnutí stipendia: „*Nepřejete si, abych přijímala milosrdenství od cizích lidí!*“ (J. Websterová, 1994, str. 111) Jerusha je pobouřena tímto důvodem, protože celý život přijímá ono milosrdenství od zcela cizích lidí a nevyjímá ani finanční podporu jejího tatíčka při studiích. Právě tato skutečnost jí připadá protiřečící si. Přestože má svého tatíčka Sekáče Jerusha velmi ráda, je to pro ni také cizím člověkem. „*Cožpak prospěchové stipendium je nějaká almužna? To je prémie, odměna, kterou nedostávám zadarmo.*“ (J. Websterová, 1994, str. 111) Jerusha při svém studiu skutečně dře, její píle a překonávání překážek v podobě nedostatečného předchozího vzdělání jí přineslo odměnu. Chování Pana Smitha vypovídá o jeho tvrdohlavosti, umíněnosti, paličatosti a panovačnosti, tak jak o něm sama Jerusha uvažuje. Ona se však v tomto ohledu od svého tatíčka S. nijak neliší. Jerusha tak poprvé neuposlechne svého tatíčka Sekáče a stipendium přijme.

Otázka třetích prázdnin Jerushy Abbottové se také neobešla bez menšího dohadování. Plány na loňské prázdniny jí tatíček Sekáč neschválil a Jerusha jako poslušná dívka poslechla a jela na farmu Lock Willow, tak jak si to přál. O letošních prázdninách je rozhodnutá uskutečnit své plány bez ohledu na svého tatíčka. Přestože je Jerusha plně odhodlaná, že se letos bude řídit podle sebe, doufá, že její tatíček nebude proti a plně ji podpoří a schválí nabídku, kterou na prázdniny dostala: „*Strávím prázdniny u moře s paní Charles Patersonovou a jejími dvěma dcerami, které budu denně několik hodin učit.*“ (J. Websterová, 1994, str. 127) S paní Patersonovou se Judy seznámila při pobytu u McBridů a paní Patersonová jí teď požádala, zda by s nimi jela a doučovala její dcery. Pobyt i stravu bude mít Jerusha zajištěnou a každý měsíc si vydělá padesát dolarů. Je to pro ni skvělá příležitost si přes prázdniny něco přivydělat, navštívit moře a vyzkoušet si roli učitelky. (J. Websterová, 1994, str. 127) Jerusha je na sebe pyšná, že se o sebe dokáže postarat a nemusí lpět na ostatních. Doufá, že její tatíček bude stejného názoru a nebude mít nic proti tomuto pracovnímu pobytu u moře.

Pan John Smith měl ovšem o jejích nadcházejících prázdninách jiné představy. „*Je to od Vás hrozně moc krásné, milé, ušlechtilé, prostě fantastické, že mě chcete letos poslat do Evropy, ale já nemohu!*“ (J. Websterová, 1994, str. 128) Jerusha se v mnoha svých dopisech rozepisovala o své touze cestovat a poznat vše co nezná a o čem jen čte.

Tatíček jí touto nabídkou chtěl jistě udělat radost splnit si jeden její sen. Na druhé straně z jejího předchozího dopisu, kde mu oznamuje že je plně rozhodnutá odjet vyučovat k moři, si byl plně vědomý její tvrdohlavosti a mohl se jí touto lákavou nabídkou snažit přesvědčit, aby tam neodjížděla, protože s tím nesouhlasí, ale nechce jí to přímo zakazovat, jelikož by zákazy ničeho nedosáhl. Jerusha byla opravdu vyhlídkou na cestování nadšena, ale její touha postavit se na vlastní nohy byla přeci jenom větší, a také si byla vědoma velikosti finančního obnosu, kterého by na její cestu za poznáváním evropské kultury bylo potřeba. (J. Websterová, 1994, str. 129) Chápala, že přijímání peněz pro ni není samozřejmost jako u ostatních děvčat z jejího okolí a tak by ráda trvala na svém rozhodnutí.

Po dobu pobytu u moře si Jerusha dopisovala s kamarádkou Sallie, která jí na posledních čtrnáct dní prázdnin pozvala k nim do tábora. Judy ví, že její tatíček byl minulý rok proti tomu, ale letos se rozhodla o svých prázdninách rozhodovat zcela sama, bez ohledu na přání, příkazy a zákazy druhých. „*A když jsem celé léto tvrdě pracovala, mohu si přece dopřát čtrnáct dní oddechu a zábavy.*“ (J. Websterová, 1994, str. 132) Tatíček ovšem ani letos nebyl nadšen z představy jejího pobytu v táboře McBridů, ale ve svém jednání se opozdil: „*(...) s potěšením Vám oznamuji, že Váš dopis přišel pozdě.*“ (J. Websterová, 1994, str. 133) Jerusha byla již několik dní v táboře, když jí přišel dopis od tajemníka pana Johna Smitha, aby odjela na farmu Lock Willow, jak měla v plánu. Její nynější odjezd by byl nezdvořilý a tak i přes tatíčkův zákaz zůstala.

Hodnota peněz

Jerusha Abbottová je sirotek, kterému studium na vysoké škole platí cizí člověk. Pro ni je to velmi citlivé téma. Je vděčná svému tatíčkovvi za možnost studovat a mít lepší vyhlídky pro svou budoucnost, ale nelíbí se jí role dlužníka. Je si vědoma toho, že peníze, které jí tatíček posílá na studium i jako kapesné, nejsou malou částkou. Jelikož je Jerusha velice zásadové a také skromné děvče, nenechá si od tatíčka S. platit víc, než je potřeba. „*(...) vracím Vám Váš šek na padesát dolarů. Můkrát Vám za něj děkuji, ale v žádném případě jej nemohu přijmout.*“ (J. Websterová, 1994, str. 82) Tento šek navíc, který tatíček poslal Judy, byl odezvou na dopis z New Yorku, ve kterém se mu Judy svěřuje s návštěvou obchodu s nádhernými klobouky. Tatíček jí chtěl prostřednictvím šeku udělat radost, aby si mohla také nějaký klobouk koupit. Judy teď lituje, že se mu v dopise o návštěvě toho obchodu vůbec zmiňovala: „*Ale rozhodně jsem o žádné peníze neloudila. Nemohu přijímat víc milodarů, než kolik je jich nezbytně třeba k mému vystudování.*“ (J. Websterová, 1994, str. 82)

Peníze na studium, které Jerusha od svého mecenáše pana Johna Smitha přijímá, jsou pro ni půjčkou, kterou je odhodlaná v budoucnosti splatit. „(...) *ale tatínečku, věřte mi, nemůžu už přijímat víc darů, než kolik dostávám, protože jednoho dne budu muset všechno vrátit.*“ (J. Websterová, 1994, str. 83) Jerusha si uvědomuje, že její spolužačky přijímají od své rodiny peníze na studium a osobní věci zcela přirozeně. Jenže její role, je od jejích spolužaček odlišná. Nemá žádné příbuzné a její tatíček je pro ni pořád cizí člověk, kterému je sice velmi vděčná, oddaná a poslušná, ale jeho finanční prostředky pro ni nejsou ničím, co by mohla s klidným srdcem přijímat a nepočítat s jejich vrácením. Podmínka, která jí umožnila studovat na vysoké škole, neobsahovala žádnou povinnost Jerushy Abbottové splatit dluh, ale ona se sama rozhodla pro vyrovnání. „*Já vím, že Vám na vrácení těch peněz nezáleží a ani jste je zpátky nikdy nechtěl, ale já to chci, mně na placení dluhů záleží.*“ (J. Websterová, 1994, str. 110)

Z dopisů Jerushy Abbottové jde poznat, že je to nesobecká dívka, která není bezohledná k okolnímu světu a lidem. Judy je také odhodlaná vrátit tatíčku Sekáči všechny peníze, které jí k vystudování poskytl. Poslední dva roky díky stipendiu dokázala snížit svoji útratu a je za to na sebe hrdá, teď ale nastala situace, kdy je ochotna svůj dluh navýšit. Za celou tu dobu, co je pan John Smith jejím opatrovníkem, se ho neodvažovala o nic poprosit. V jejím životě však nastala chvíle, kdy jeho finanční pomoc skutečně potřebovala. Ne však pro sebe, ale pro jednu chudou rodinu, která na tom byla velmi špatně. V této chvíli by si snad mohl čtenář říci, že jablko nepadlo daleko od stromu. Jerusha chce pomoci lidem, kteří jsou na tom mnohem hůř než ona, sice nemá prostředky, kterými by jim mohla nějak pomoci, ale má svého tatíčka Sekáče, o kterém ví, že jeho štedrost nezná mezí. Její chování je podobné chování tatíčka Sekáče, ovšem v jejich případě se nedá říci, že by se Jerusha „potatila“, protože spolu nemají žádný příbuzenský vztah. K Jerushině činu přispěl vzor tatíčka Sekáče, od kterého může již skoro čtyři roky čerpat touhu pomáhat svému okolí. Rodina, která potřebuje onu pomoc se sestává z několika členů, kde pouze jediná dcera se stala jejich živitelkou, po otcově onemocnění. Jerusha jistě viděla tu oddanost své rodině, kterou mladá dívka projevuje, a že její práce není řádně odměněna a oceněna. „*Denně dostává (když vůbec něco dostává) půldruhého dolaru a večer ještě tká koberce.*“ (J. Websterová, 1994, str. 140) Pro Jerushu je zcela nepochopitelné chování matky: „*Celé dny sedí se sepjatýma rukama, kouká do prázdna a čeká na zázrak, (...)*“ (J. Websterová, 1994, str. 140) Její pasivita a neochota přispět do rodinného rozpočtu je nehorázná, smířit se s osudem a neudělat nic proto, aby se ho snažila změnit a pomoci tak své rodině. Jerushu, rozhodnutí pomoci této rodině,

přimělo k požádání tatíčka Sekáče o sto dolarů pro jejich přežití letošní zimy. (J. Websterová, 1994, str. 140)

Tatíček Sekáč vyhověl Jerushině prosbě a poslal jí peníze pro strádající rodinu. Když Jerusha předávala šek dceři oné rodiny a viděla její napřed nevěřící a následně radostný pohled, uvědomila si jakou hodnotu mají peníze. Pro ni samotnou byly peníze opravdu cenné, vážila si všeho, co pro ni tatíček S. udělal, ale nikdy na tom nebyla tak špatně jako tato rodina. Sto dolarů a jakou má tato částka pro každého člověka jinou cenu. Kdyby například tento šek dostala její přítelkyně Julie Pendletonová, nijak by se nad těmi penězi nepozastavovala a přijala by je zcela přirozeně a beze studu, pro ni to jsou pouze malé peníze. (J. Websterová, 1994, str. 142)

2.5.8 Pan John Smith – tatíček Sekáč

Vlivný správní rada Útulku Johna Griera, se díky svému rozhodnutí financovat jednu z dívek sirotčince na studiích stává panem Johnem Smithem – dobrodincem a zároveň tátou Sekáčem – v současné době nejbližší osobou (skoro rodinou) Jerushy Abbottové.

Pan John Smith je pro Jerushu Abbottovou zcela neznámý člověk a jediné co tyto dva lidi spojuje, jsou dopisy, které mu každý měsíc (někdy i častěji) píše Jerusha. Povinnost Jerushy psát ony dopisy je na oplátku za jeho placení Jerushina školného. Jméno *John Smith* je ve skutečnosti pouze jeho pseudonymem. Jeho pravé jméno však Jerusha, na jeho přání, nezná. Označení John Smith bylo tedy náhodně vybrané. A právě jeho výběru se Jerusha Abbottová směje: „*Když mně je ale hrozně k smíchu, že bych se měla chovat uctivě k pánovi, který chce, aby se mu říkalo zrovna John Smith. To jste si nemohl vymyslet něco originálnějšího?*“ (J. Websterová, 1994, str. 17) Díky poznámce překladatelky knihy Jaroslavě Janoušové na spodním okraji stránky knihy (nebo i z vlastní zkušenosti) čtenář chápe, proč Jerusha přišel výběr náhradního jména jejího mecenáše, tak vtipný: „*Smith je jedno z nejrozšířenějších anglických příjmení, jako náš Novák*“ (Jaroslava Janoušová – překladatelka; Jean Websterová – autorka knihy *Táta Sekáč*, 1994, str. 17)

Jerusha si jméno John Smith moc neoblíbila. Navíc říkat člověku, který se stal díky jejím dopisům pro ni nejbližší osobou, tak formálně, se jí nezamlouvalo. Proto se mu snažila vymyslet pojmenování na základě toho, co o něm věděla, což ale nebylo mnoho. „*Vlastně jen tři věci. A to:*

1. Jste dlouhý

2. *Jste bohatý*

3. *Nenávidíte děvčata“*

(J. Websterová, 1994, str. 18) Tyto věci o něm Jerusha zjistila při jejich jediném setkání, když ho viděla při odchodu z útulku a zahlédla jeho stín mihnoucí se po stěně a zbytek od paní Lippettové. Pojmenování, které panu J. Smithovi vymyslela se netýkala informace o jeho bohatství a ani o její domněnce, že nenávidí děvčata. Jméno, které mu přidělila bylo osobnější. Jejich setkání, které proběhlo bez jeho vědomí, sehrálo při jejím rozhodování velkou roli. „*Rozhodla jsem se proto, že Vám budu říkat Drahý tatíčku Sekáči.*“ (J. Websterová, 1994, str. 18) Oslovení týkající se jeho délky, které mu přidělila, bylo přirovnáním jeho dlouhonohého stínu, který se mihl po stěně, k pavouku sekáči. „*Znáte je přece, ty legrační nohaté pavouky? Já je mám moc ráda! Doufám, že se neurazíte, když Vám tak odteďka budu říkat. Je to přece takové něžné, důvěrné jméno...*“ (J. Websterová, 1994, str. 18)

Po více než dvou letech a po jednom večerním kázání pátera Caylera o neuctivém chování mladé generace ke starším lidem a nevzdávání jim dostatečné úcty, se Jerusha nad důvěrným oslovením správného rady pana Johna Smitha pozastavila. Až teď ji napadlo, že její chování může být považováno za drzé, neuctivé a nevhodné v jejich vztahu. „*Už to oslovení. Jakýpak vy jste pavouk, a sekáč k tomu?*“ (J. Websterová, 1994, str. 121) Tuto větu si překladatelka Jaroslava Janoušová k odstavci, ve kterém Jerusha přemýšlí o vhodnosti vymyšleného oslovení pro jejího mecenáše, přidala. Originální odstavec Jerushina dopisu je sestaven takto: „*Jsem k Vám příliš důvěrná, tatíčku? Měla bych se k Vám chovat s větší důstojností a odměřeností? – Ano, jsem si jistá, že bych měla. Začnu tedy znovu.*“ (J. Webster, volný překlad H. Hrušková, 1913, str. 231) Narážka překladatelky na slovo *sekáč*, kde první písmeno slova není velké, aby označovalo ono oslovení, označuje člověka, kterému to takříkajíc sekne, tedy sluší. Což se v tomto případě nedá vůbec říci, protože Jerusha tatíčka Sekáče nikdy neviděla. Dalším významem osoby *sekáče* je člověk, který něco seká (trávu, obilí, dřevo). Ale ani tato verze se nehodí. Sekáč samozřejmě vyjadřuje druh pavouka s dlouhými nohama, který v přeneseném významu představuje tatíčka s dlouhými končetinami – originální název knihy *Daddy-Long-Legs*. V dalším odstavci se Jerusha snaží svůj dopis začít znovu s oslovením „*Vážený pane Smitho, (...)*“ (J. Websterová, 1994, str. 121) Jerushino zdrženlivější chování k panu Smithovi se však omezí pouze na tento dopis, v dalších jej oslovuje znovu jako tatíčka Sekáče.

Jerusha Abbottová píše svému tatíčkovi Sekáčovi dopisy, na které jí však neodpovídá. Přestože ví, že jí od tatíčka Sekáče nikdy žádný dopis nepříjde, touží po něm. Touží se dozvědět, jaký její tatíček je. Proto ve svých dopisech pokládá tatíčkovi otázky týkající se jeho vzhledu a věku. (J. Websterová, 1994, str. 29-30) Judy si přeje se o svém mecenáši dozvědět víc. Každý měsíc má posílat dopis někomu, o kom neví, jak vypadá. Je proto pochopitelné, že si jej při svém psaní představuje. Představě však schází určitý vzor, proto má jisté nedostatky, které by ráda odstranila. Judyina představivost jí dopomohla si svého tatíčka Sekáče docela dobře vymyslet, ale jestli je její představa alespoň přibližná jeho skutečnosti se obává, že nikdy nezjistí. Jerusha tolik touží po svých odpovědích, že případné náklady, které by její tatíček s posláním dopisu, měl, by byla ochotna nechat si strhnout ze svého kapesného. (J. Websterová, 1994, str. 33)

Jerusha Abbottová je sice velmi vtipná a veselá dívka, která se jen tak něčeho nebojí a pouští se do všeho po hlavě, to ale neznamená, že má pořád dobrou náladu. Jerusha je dívka, která se umí i naštvat a urazit. Právě tyto pocity v ní vyvolal její tatíček Sekáč, který jí zatím ještě neodpověděl na jediný její dopis, ani na ten, ve kterém mu pokládala tak důležité otázky. Skutečnost, že věděla dopředu o jeho nechuti k psaní dopisů, a že tak od něj nemá žádné psaní očekávat, neměnila nic na tom, že jí to rozčilovalo a mrzelo zároveň. „*Nikdy jste ještě o mě neprojevil sebemenší zájem.*“ (J. Websterová, 1994, str. 42) Posílat své dopisy, ve kterých si vylívá své srdíčko jen tak do éteru, bez ohledu na to, jestli je vůbec někdo čte, je velmi pokořující. „*Mé dopisy s největší pravděpodobností vůbec nečtete a ihned je hážete do koše. Ale mě to pokořuje, když tolik opravdového citu končí mezi odpadky.*“ (J. Websterová, 1994, str. 43)

Pan správní rada John Smith nikdy s Jerushou Abbottovou nenavázal kontakt, stal se jejím opatrovníkem a mecenášem, a přestože mu Jerusha napsala již mnoho dopisů, nedostala od něj jedinou řádku. Ignorování jejich otázek, na které by chtěla znát odpovědi, jí dává důvod si myslet, že pro pana Johna Smitha neznamená nic. Možná jí platí školu jen pro svůj dobrý pocit. Prvním důkazem, že mu na ní záleží, a že její dopisy opravdu poctivě čte, je kytice, která Jerushe Abbottové přijde do nemocnice, kde leží s angínou. O svém pobytu v nemocnici ho informovala ve svém dopise, na který dostala touto kyticí a ručně napsaným pozdravením od něj o dva dny později odpověď. (J. Websterová, 1994, str. 44)

Poslední rok studia Jerushe končí a všichni se připravují na promoce, ty by se staly skvělou příležitostí pro první setkání s tatíčkem Sekáčem. Tento nápad také napíše Jerusha panu Johnu Smithovi a doufá, že se konečně setkají. (J. Websterová, 1994,

str. 148) Tatiček Sekáč poslal Judy k ukončení studia kytici růží. Jeho daru si velmi vážila, ale byla zklamaná, že nepřijel, jak doufala. Jelikož ani k příležitosti ukončení studia se tatiček Sekáč nedostavil, Jerusha se vzdala naděje, že se s ním někdy setká osobně: „*Když jste nepřišel na promoce, vyrvala jsem Vás ze svého srdce a navždy se Vás vzdala.*“ (J. Websterová, 1994, str. 149) Toto prohlášení však Jerusha nedodržela. Nadále mu posílala dopisy. Vzdala se však (dočasně) naděje na jejich shledání.

2.6 Rodina Jerushy Abbottové

Rodina Jerushy Abbottové se až do nástupu na vysokou školu sestávala z obyvatel a zaměstnanců Útulku Johna Griera. Tito lidé spolu jedli, trávili volný čas a starali se jeden o druhého. Na první pohled by se jednalo o běžné věci, které dělá každá rodina, ale z dopisů Jerushy Abbottové vyznívá, že celý útulek postrádal teplo jakéhokoliv domova. Devadesát sedm sirotek nepoznalo jaké to je, když o vás někdo pečuje s láskou, má o vás strach a udělá pro vás vše. Tak by šlo charakterizovat všechny milující rodiče, kteří ale měli k zaměstnancům sirotčince daleko.

Jerusha patřila k dětem, kteří své rodiče nikdy nepoznali. Toužila být členem opravdové rodiny, což se jí díky opatrovnickví pana Johna Smitha nabídlo jako možné. Pan J. Smith se rozhodl stát poručníkem Jerushy Abbottové, ale po celou dobu zůstal v pozadí. Vše naznačovalo, že nemá zájem vytvářet si s Jerushou bližší vztah. Sama si uvědomovala jeho předem vztyčené hranice jejich vztahu, ale ani ty ji neodradily od toho, přijmout tohoto neznámého člověka za člena své rodiny. Svou nabídkou jí dal naději na lepší budoucnost. Byl jediný, který jí tuto možnost poskytl.

Tatiček Sekáč se stal jediným členem Jerushiny rodiny. Její spolužačky měly v tomto ohledu větší štěstí, jejich rodiny jsou vícečlenné. Jerusha je sice obklopená svými kamarádkami, ale často se cítí osamělá a postrádající láskyplnou rodinu. V takovýchto chvílích má jedinou možnost, jak se přiblížit k pocitu milující rodiny, a to napsat dopis svému tatičkovi. Přestože svého dobrodince nazývá tatičkem, za svého skutečného otce ho nepovažuje, jak by taky mohla cizího a neznámého člověka, kterého si tatičkem jen označila. Protože to byl její nápad, aby vzal na sebe roli jejího otce, který by jí vedl životem a stál nad ní s oporou, může si jeho roli poupravovat podle potřeby. „*Vadilo by Vám moc, kdybych Vás aspoň chvílku považovala za svou babičku?*“ (J. Websterová, 1994, str. 41) Babička je jedním z lidí, kterou by si Judy přála mít. Láskyplnou babičku, která by jí vždy vyslechla a podpořila, měla by o ni přehnanou starost a trochu

ji i rozmazlovala. V dopise, ve kterém se tatíček Sekáč proměnil na babičku, jí Jerusha vypráví o krásném čepečku, který zahlédla ve výkladu jednoho obchodu a který své babičce koupila a posílá jí jej k jejím narozeninám. (J. Websterová, 1994, str. 42) Jerusha nepostrádá jen lidi, kteří by se o ni staraly, ale i lidi o které by se mohla starat sama a kterým by mohla dělat radost.

Setkání Jerushy Abbottové se strýčkem Julie Pendletonové s panem Jervisem Pendletonem přimělo Jerushu k novému poznání. „*Už jsem se rozhodla. Přála bych si, aby mezi mými příbuznými byl i jeden strýc.*“ (J. Websterová, 1994, str. 52) Doposud Jerusha neměla příležitost poznat blíže rodinné vztahy v jakékoliv rodině, a tak první setkání se členem nějaké skutečné rodiny odnesl pan J. Pendleton. Judyina vysněná rodina se začíná rozrůstat a její tatíček se na chvíli zase mění v někoho jiného: „*Tatínečku, moc by Vám vadilo, kdybyste si Vás pro změnu představovala jako svého strýce? (...) No, dejte si říct, strýcové jsou mnohem lepší a zábavnější než babičky.*“ (J. Websterová, 1994, str. 53) Přestože je pan Jervis Pendleton příbuzným její neoblíbené spolužačky, trochu nafoukané a povyšující se Julie, udělal na ni dobrý a dlouhotrvající dojem.

Již v prvním dopise Jerusha označila J. Smitha za svého tatíčka, a jelikož věděla, že její dopisy budou bez odezvy, nepředpokládala od něj protest. Její následující představy o jeho přeměně v další členy její vymyšlené rodiny zůstaly také bez odezvy. „*Nemám jediného příbuzného, jsem na světě úplně sama, a i když si ráda hraji s myšlenkou, že vy mi nahrazujete celou rodinu, současně si příliš jasně uvědomuju, že to není pravda.*“ (J. Websterová, 1994, str. 83) Jerusha věděla, že je to pouze její přání, aby se stal jejím skutečným a milujícím otcem, nebo kýmkoli jiným. O co možná ale stála víc, být milována jako dcera, vnučka či neteř. Splnit očekávání pro ni důležitého člověka. Být hodnou, poslušnou a opatrující bytostí. Dokázat tak sama sobě, že přestože je bez rodičů a příbuzných, je toho schopná.

2.7 Jerushiny Vánoce

Vánoce jsou svátky, při kterých je v popředí rodina. Je to období kdy se celá rodina schází a prožívá společné chvíle. Jerusha Abbottová je však sama sobě rodinou. Jedná se ale o veselou dívku, která se již se svou situací dávno smířila, a tak pro ni Vánoce nejsou časem, který by nejraději smazala, ale dokáže si vždy najít něco, čím si své Vánoce obzvláštní a užije si je.

Leonora je jednou z dalších spolužaček a kamarádek Jerushy Abbottové, se kterou trávila své první Vánoce mimo Útulek J. G. Díky společně stráveným Vánocům se sblížily a zažily spousty legrace. „*To děvče z Texasu se jmenuje Leonora Fentonová. (Jméno má skoro tak nemožné jako ta Jerusha Abbottová, že?) Docela ji mám ráda, ale ne tak jako Sallie.*“ (J. Websterová, 1994, str. 34) Spolu s Leonorou a dalšími dívkami, které přes vánoční prázdniny zůstaly na koleji mohla Jerusha v období volna od vyučování poznávat nová místa a nové věci ve svém okolí. Během vánočních svátků Jerusha spolu se svými spolužačkami prozkoumala prostředí koleje i jejího okolí. (J. Websterová, 1994, str. 34-35)

První Vánoce, které Jerusha Abbottová trávila mimo Útulek J. G. dostala od svého dobrodince tatíčka Sekáče jako vánoční dárek peníze navíc mimo jejího měsíčního kapesného. Za ty si nakoupila vánoční dárky, které si dala pod stromeček jako od svého tatíčka Sekáče. V tomto období na Jerushu přeci jenom padl smutek z chybějící rodiny. Ona jej však využila v příležitost vytvořit si svou imaginární milující rodinu, která jí obdarovala vánočními dárky. Každý dárek, který si za peníze od tatíčka S. koupila, pro ni představoval drobnost od každého člena její smyšlené rodiny: „*Hodinky jsou od otce, pléd od matky a ohřívací láhev mi posílá babička, která má pořád strach, že se v tom zdejší nevlídném podnebí nachladím. Žlutý papír je od mého bratříčka Henryho. Moje sestra Isabela přišla zase na ty hedvábné punčochy. A poetická teta Susan přidala básně Mathewa Arnolda. Strýc Henry (malý Henry má jméno po něm) mi věnoval slovník. Chtěl poslat čokoládovou bonboniéru, ale já trvala na synonymech.*“ (J. Websterová, 1994, str. 34).

Druhé Vánoce, které Jerusha na vysoké škole čekají, má příležitost poznat blíže zázemí rodiny. Zjistit, jak Vánoce probíhají u opravdové rodiny. Sallie McBridová, nejlepší kamarádka Jerushy Abbottové, jí pozvala na vánoční prázdniny do Worcesteru, Massachusetts. „*(...) u Bridů mají maminku, tatínka, babičku, plno dětí (dvě nebo tři) a ještě angorskou kočku. Prostě je to rodina, jak má být.*“ (J. Websterová, 1994, str. 67) Jerusha byla z domu rodiny McBridových nadšená. Během svého dosavadního života neměla příležitost vstoupit do rodinného domu a proto návštěva své přítelkyně byla pro Jerushu příležitostí uspokojit svou dušičku zjištěním přesného obrazu rodinného prostředí. Ani rodina McBridů nezklamala Jerushina očekávání. Salliina rodina vřele přijala její kamarádku a Judy měla možnost pocítit, jaké to je být obklopená milující rodinou.

Druhý vánoční dárek od tatíčka Sekáče se znovu sestavoval ze šeku. Peníze jsou sice neosobní dárek, ale tatíček Sekáč má díky tomuto daru možnost poznat zaprvé, co by Judy udělalo největší radost a pro co peníze využije, díky jejím popisům v dopisech, a zadruhé, jak si těchto peněz váží. „*Koupila jsem si nové šaty, které jsem sice nepotřebovala, ale hrozně jsem po nich toužila.*“ (J. Websterová, 1994, str. 68) Šaty, které si od svého tatíčka Judy nadělila, byly na její první opravdový ples, pořádaný rodinou McBridů. Letošní Vánoce si Judy za peníze pořídila jediný dárek a ten měl jen jednoho dárece: „*(...) – tentokrát od tatíčka Sekáče. Ostatní příbuzní mi poslali jen pozdravy.*“ (J. Websterová, 1994, str. 68)

Přestože by Jerusha ráda trávila i další Vánoce ve společnosti rodiny McBridových, Julie Pendletonová byla první, kdo jí v třetím roce na vysoké škole na Vánoce pozval domů a proto také Jerusha navštěvuje podruhé New York. Jerusha již navštívila jedno prostředí rodinného domu, ze kterého byla nadšená. To stejné se však nedá říci o rodině Julie Pendletonové. „*(...) jsem ráda, že do takové rodiny nepatřím.*“ (J. Websterová, 1994, str. 117) Jerusha se na tuto návštěvu moc netěšila a tak její zklamání nebylo ani tak velké. Zkušenost, kterou tímto výletem a pobytem u jedné z nejbohatších amerických rodin získala, se jí bude hodit jako ponaučení do života. Teplo, které pociťovala Jerusha v rodině Sallie McBridové, se jen těžko hledalo v domě Juliiny rodiny. „*Atmosféra tohoto domu, jehož cílem je mít ty nejdražší věci ne pro jejich hodnotu, krásu, či užitečnost, ale z pouhých prestižních, snobských důvodů – je děsivě drtivá.*“ (J. Websterová, 1994, str. 117) V prostředí, v jakém trávila Jerusha letošní vánoční svátky, se necítila příjemně. Vše bylo zcela odlišné od míst, které doposud poznala a nijak se jí nezamlouvalo. Strach z toho, že v takovém domě něco rozbije, odře či poškrábe, pociťovala po celou dobu svého pobytu. Ani obyvatelé na ni nezapůsobili nijak vřele. Všechn ten stres a napětí z ní opadl až na zpáteční cestě na kolej.

Ani o těchto Vánocích nezapomněl táta Sekáč na Jerushu a poslal jí dárek. (J. Websterová, 1994, str. 116) Jerusha vypisuje, co vše od něj dostala, ale o těchto Vánocích není jasné, zda jsou tyto dárky koupené za peníze, které jí za tímto účelem tatíček Sekáč poslal, nebo o letošních Vánocích vybíral dárky pro Judy sám. Ona sama se o tom v dopise nezmiňuje, samozřejmě oni dva ví, jak to doopravdy bylo, ale čtenáři zůstává tato otázka nezodpovězena. Z konce dopisu, se dozvídáme, že ani Jerusha neopomněla poslat svému tatíčkoví vánoční dárek: „*P.S. Posílám jen malý symbolický dáreček.*“ (J. Websterová, 1994, str. 117). Co svému tatíčkoví S. nadělila je další záhadou pro čtenáře.

Poslední Vánoce Jerushy Abbottové trávené tentokrát na vysokoškolské koleji se samozřejmě neobešly bez nadělování dárků: „(...) *co to děláte? To se přece nesmí, dávat dětem sedmnáct vánočních dárků!*“ (J. Websterová, 1994, str. 139) Jerusha si moc neužívá, že ji její tatíček rozmazluje. V tomto dopise také není specifikované, zda jí tatíček poslal k Vánocům peníze, nebo přímo těch zmíněných sedmnáct dárků. Nicméně, letošní vánoční dárek, který Jerusha nadělila panu Johnu Smithovi, byl v dopise zmíněn, proto se čtenář dozvídá, že Judy vlastnoručně upletla šálu, aby tatíček Sekáč v zimě nenastydl. (J. Websterová, 1994, str. 139)

2.8 Prázdniny Jerushy Abbottové

První rok studia Jerushy Abbottové na vysoké škole se chýlil ke konci. Pro Jerushu nastala otázka, co bude dělat o prázdninách, přesněji řečeno, kde je stráví, protože koleje jsou o prázdninách uzavřeny. „(...) *blíží se prý prázdniny a já zřejmě nemám kam jít, tak mi paní Lippetová nabízí, že se můžu vrátit do útulku jako domů – a pracovat tam za stravu až do otevření koleje.*“ (J. Websterová, 1994, str. 49) Vrátit se do útulku ač pouze po dobu uzavřených kolejí, je pro Jerushu nevíтанá představa. Nechce se na to místo vrátit. Určitě ne potom, co poznala krásy světa mimo brány sirotčince. Tatíček Sekáč byl tím, kdo Jerushu Abbottovou odvedl z Útulku J. G., z jejich dopisů jistě pochopil její odpor k tomu místu a vděčnost, kterou k němu pociťuje, proto jí poskytl možnost strávit nadcházející prázdniny mimo útulek. Zprávu, která obsahuje nabídku prožít prázdniny na farmě, si Jerusha přečte při hodině francouzštiny a své nadšení a díky vyjádří v dopise, který hned tatíčkoví píše: „*Je suis tres hereuse pro tu farmu, parceque je n'ai jamais byla na farmě dans ma vie a nenávidím retourner chez John Grier et mýt talíře tout l'été.*“ (J. Websterová, 1994, str. 49) Dopis je z části psán francouzštinou. Proč nejsou některá slova přeložena, by mohlo mít důvod, že tato slovíčka Jerusha ještě nezná, anebo jejím záměrem nebylo vůbec psát francouzsky, ale jelikož byla na hodině francouzštiny, tak jí při psaní některá slovíčka naskakovala automaticky.

Jerushe Abbottové skončil první rok na vysoké škole a čekají jí první prázdniny mimo Útulek J. G. na Farmě Lock Willow. Stejně jako při nástupu na koleje, jí očekává nové místo k prozkoumání. Jerusha je nadšena z představy dalších zážitků i zkušeností, které brzy získá i nových lidí. Farma je pro ni další neznámou, nikdy na žádnou nebyla a netuší, jak prostředí farmy vypadá. Volnost, kterou v těchto měsících prožije, je pro ni nedocenitelná. (J. Websterová, 1994, str. 54)

„*Ani vybaleno ještě nemám, ale honem, honem musím napsat, že zbožňuji farmy. Tohle je božské, přebožské místo.*“ (J. Websterová, 1994, str. 55) Judy je plná nových dojmů, které musí prvně sdělit svému milovanému tatíčkovi. Popsala mu farmu a její okolí, které měla prozatím možnost vidět, popsala mu, jak se nově zabydlela a jak ji obyvatelé farmy přijali. Další dny se Judy postupně seznamovala s farmou a jejím okolím. Její nadšenost neklesala, spíše se stupňovala. Zamilovala si toto místo a ve svých dopisech se je snažila co nejvíce přiblížit svému tatíčkovi, aby také zatoužil být tu s ní a poznávat vše, co je pro ni výjimečné.

Během svého pobytu na farmě se Judy tak sžila se zdejším prostředím, že už v dopisech mluví jako by byla jednou z obyvatel farmy, i její názory se začínají sjednocovat s těmi jejich. „*Někteří farmáři v okolí si koupili odstředivku, ale my o ty moderní novoty nemáme zájem. Sbírat smetanu dá sice práce, ale kdo by dával takové hříšné peníze za nějaké stroje, když se to dá docela dobře zvládnout rukama?*“ (J. Websterová, 1994, str. 58) Tady jistě hrála roli i Jerushina spořivost a skromnost.

Druhý rok studia se Jerushe chýlí ke konci a znovu pro ni vyvstává otázka prázdnin. Než se však naděje na období těchto volných měsíců vůbec pomyslet, naskytne se jí velmi lákavá nabídka na jejich prožití. „*McBridovi mě pozvali na letní prázdniny do svého tábora v Adirondakách.*“ (J. Websterová, 1994, str. 90) Judy je z této vyhlídky strávených prázdnin velmi nadšená. Je ráda, že si její tatíček s ní letos nemusí dělat starosti.

Dopis, ve kterém tatíčkovi S. oznamuje své plány na nadcházející prázdniny, se stal dalším důkazem, že její dopisy jsou čteny, a po tom posledním následovala i reakce: „*Váš tajemník mi právě suše oznámil, že si pan Smith nepřeje, abych přijímala pozvání McBridových, a odjela stejně jako loni na Lock Willow.*“ (J. Websterová, 1994, str. 90) Judy netuší tatíčkův důvod jeho zamítnutí, ale snaží se mu vysvětlit v čem jí pobyt u McBridových bude prospěšný, že pozná další nové věci a získá potřebné zkušenosti, které se jí budou v budoucnosti jistě hodit. Vyrůstání v útulku ji neumožnilo poznat chod domácnosti, což by byla jedna z věcí, které by se zde mohla naučit. (J. Websterová, 1994, str. 91) Všechny plány a očekávání, které od těchto prázdnin strávených u rodiny své kamarádky měla, vypsala Judy svému tatíčkovi v následujícím dopise, ve kterém ho prosila, aby jí dovolil strávit prázdniny u nich. „*Udělám pochopitelně, co si budete přát, ale prosím, prosím pěkně, nebraňte mi. Hrozně po tom toužím.*“ (J. Websterová, 1994, str. 91) Bohužel její prosby nebyly vyslyšeny. Pan John Smith trval na jejím pobytu

u rodiny Semplových, tak jak tomu bylo o předchozích prázdninách. Judy, jako poslušná dívka, poslechla a vyhověla jeho přání. (J. Websterová, 1994, str. 92)

Více než měsíc trvalo Judy napsat svému tatíčkovi další dopis. Není jisté, co Judy trápilo víc, zda nevysvětlené zamítnutí jejich plánů, nebo neosobnost jeho odpovědi stroze zprostředkované jeho tajemníkem. Tatíček Sekáč je pro Jerushu Abbottovou jediným člověkem v jejím životě, ke kterému přilnula. Přestože ho nezná, nic o něm neví a v jejich vztahu je to pouze ona, kdo se tomu druhému otevírá ve svých dopisech, má ho ráda jako by byl její opravdovou, nikdy nepoznanou rodinou.

Jerushino prvotní zklamání a ne příliš velká očekávání z letošních prázdnin se v srpnu změnilo na krásně prožité chvíle na farmě ve společnosti bývalého osadníka zdejších končin. „(...) *tak už tu máme pana Jervieho. Teprve teď se mi prázdniny líbí. Pro mě jsou to nyní úžasné časy a pro něho, myslím, taky.*“ (J. Websterová, 1994, str. 101) Judy měla o minulých prázdninách možnost poznat místo dětství pana Jervieho Pendletona, a o letošních prázdninách jí samotný pan Jervie dělá průvodce celou farmou, aby si zavzpomínal na léta strávená v tomto ráji. Společně strávená část prázdnin pro oba znamená příležitost k mnoha dobrodružstvím a společně stráveným chvílím. „*On se vrací do svého dětství a já si vynahrazuju to, co jsem nikdy nepoznala.*“ (J. Websterová, 1994, str. 102)

Ke konci prázdnin, když pan Jervie již odjel, si Jerusha plně uvědomuje jeho nepřítomnost. Návštěva pana Jervieho byla pro Jerushu velmi podstatná, změnila její letošní prázdniny na farmě na nezapomenutelné, a teď když odjel jí začíná chybět. (J. Websterová, 1994, str. 107)

Jerushiny prázdniny, které se neobešly bez menších hádek, přemlouvání, zákazů a prosazování si svého, se odehrály i před posledním ročníkem Jerushy Abbottové na vysoké škole. Jerusha se rozhodla odjet na dva měsíce do Magnolie, kde měla paní Patersonová svou vilu u moře, a kde měla Jerusha vyučovat její dvě dcery. Během pracovních prázdnin si Jerusha trénovala svoji pevnou vůli, kdy se v krásném a slunném prostředí věnovala výuce dívek, které postrádají píli a touhu po vzdělávání, a odolat krásám, které nabízí písčiná pláž obklopená modří moře. (J. Websterová, 1994, str. 130)

2.9 Vysoká škola

Přestože Jerusha ve svých dopisech popisuje tatíčku Sekáči své zážitky, nové objevy, myšlenky a názory, je stále studentkou a splňuje svou povinnost svými dopisy

informovat pana Johna Smitha o svých studijních záležitostech. Jerusha studovala čtyři roky. Její každý rok postupovala v hierarchii ročníků.

Primánka (1. rok na vysoké škole)

Jerusha Abbottová ve svých dopisech popisuje nejen zařizování svého pokoje, nespěchá se mu se svými novými objevy a trapasy, které se jí přihodily, ale také mu popisuje (tak jak slíbila) předměty, na které dochází a co se v nich učí. Tak například v prvním semestru si zapsala předměty: Latina, Francouzština, Geometrie, Angličtina a Fyziologie. Jelikož své studium bere Jerusha opravdu vážně a vědomostí, které si ve škole osvojí si cení, využívá je i při svém soukromém životě: „*Fyziologie: Dostali jsem se k zažívacímu ústrojí. Příště bude na pořadu žluč a dvanácterník. (...) P.S. Tatínečku, doufám, že neholdujete alkoholu. Smrtelně by tím trpěla Vaše játra!*“ (J. Websterová, 1994, str. 22)

Sofomorka (2. rok na vysoké škole)

Jerushe začíná druhý rok studia. Letos nejde do neznámého prostředí, tak jako předchozí rok, ale vrací se na místo, které teď považuje za svůj domov. Protože chce svému mecenáši dokázat, že jeho výběr při poskytnutí finančních prostředků na studium nebyl špatný, hned se pouští zase do učení a tatíčkovi popisuje předměty, kterým se bude první semestr věnovat: „*Letos začínám studovat chemii. Je to prapodivný předmět. (...) Zapsala jsem si také přednášky: Argumentace a logika; Dějiny světa; Hry Williama Shakespeara; Francouzština. Bude-li mé studium trvat přiměřený počet let, možná, že ze mě nakonec něco bude.*“ (J. Websterová, 1994, str. 64)

Juniorka (3. rok na vysoké škole)

„*Letos jsem si dala konečně zapsat ekonomii – pro život je to velmi potřebný obor. Potom budu studovat reformy a dobročinnost, abych, pane správní rado, byla poučena, jak správně vést a spravovat sirotčinec.*“ (J. Websterová, 1994, str. 113) Jerushino přání do budoucnosti, kromě toho stát se spisovatelkou, je založit a vést sirotčinec. Vzpomínky na útulek, ve kterém strávila mnoho let jako jeho schovanka, jí poskytly vhled do jeho chodu a vnímat chyby, které bylo třeba opravit. Jerusha chce vlastní útulek pro sirotky, kde by se cítili dobře a měli mnoho prostoru pro tvůrčí činnost, kterou v těchto místech tolik postrádala.

Seniorka (4. rok na vysoké škole)

„*(...) tak jsem zase v koleji, zase o ročník výš. Tentokrát už co seniorka a také redaktorka studentského časopisu.*“ (J. Websterová, 1994, str. 134) Jerusha nevychází

z údivu, že ještě před třemi lety byla pouhým sirotkem z útulku a teď je z ní již skoro vystudovaná slečna připravující se na kariéru budoucí spisovatelky.

2.10 Jerusha jako budoucí spisovatelka

Všechny dopisy Jerushy Abbottové popisují její seznamování se s okolím světem a její přípravu na dráhu spisovatelky, kterou by si pro ni představoval její tatíček. Důvodem jejího nástupu na vysokou školu byla náhoda. Její život se sestával z pravidel, jednotvárnosti, stereotypnosti denního režimu a různých příkazů a zákazů, proto chtěla dokázat všem (a možná hlavně sama sobě), že se od ostatních odlišuje, že přestože vše v útulku směřovalo k výchově stejně vypadajících a chovajících se dětí, ona má stále svůj rozum a na věci vlastní názor. To také dokázala napsáním slohu s názvem *Modrá středa*. Náhoda, která zapříčinila, že její práce byla vyslechnuta tím správným člověkem, jí ukázala nový směr, kterého se může ve svém budoucím životě držet. Možnosti studovat a stát se spisovatelkou, pro kterou má podle všeho předpoklady, Jerusha plně využila. Proti tomuto rozhodnutí nikdy neprotestovala, neměla jiný plán, který by chtěla naplnit. Rozhodla se přijmout nabídku a odvděčit se svému mecenáši tím, že udělá vše, aby svého cíle dosáhla.

Jerusha Abbottová se chce stát spisovatelkou. Na to je však potřeba se pořádně připravit a hlavně cvičit. K jejímu sebezdokonalování jí slouží dopisy, které píše tatíčkoví S., ale plně využívá i prostředí školy. Již v prvním ročníku jednu její slohovou práci pochválila učitelka angličtiny, která v ní našla množství originality. (J. Websterová, 1994, str. 23) Během prvního roku také slaví svůj první literární úspěch: „*Její báseň nazvaná Z mé věže vyjde v únorovém studentském měsíčníku, a na první stránce k tomu.*“ (J. Websterová, 1994, str. 39) .

Motivace v podobě peněžní odměny za její tvorbu následuje hned v následujícím roce: „*V soutěži krátkých povídek, kterou vypisuje Studentský měsíčník každý rok, vyhrála první cenu (dvacet pět dolarů) Jerusha Abbottová.*“ (J. Websterová, 1994, str. 78)

Nejen během školního roku se Jerusha zaměřuje na psaní, ale i během prázdnin, kdy má více volného času, se jej snaží co nejvíce využít pro zdokonalování se.

Produktivními prázdninami se pro Jerushu staly hned ty druhé v pořadí v jejím rozhodnutí stát se spisovatelkou. „*(...) sepsala jsem sedm povídek a šest básní – , ale všechny výtvary, co jsem rozeslala po různých časopisech, mi přišly s nezdvořilejší rychlostí zase nazpátek.*“ (J. Websterová, 1994, str. 107-108) Jerusha zažívá první

neúspěchy, ale vše bere s nadhledem. Své nepřijaté výtvořky považuje za prostředky k procvičení a poučení se z nich. Pan Jervis Pendleton si její práci přečetl, ale souhlasil, že nejsou příliš dobré. Jen jedna povídka má podle něj naději: „*Je to jen drobný výjev z kolejního života, ale ten jediný se mu líbil. (...) Celý text pak osobně přepsal na stroji a poslal dalšímu časopisu.*“ (J. Websterová, 1994, str. 108) Pan J. Pendleton je pro Jerushu druhým člověkem podporujícím jí v její spisovatelské činnosti. Jerushiny neúspěchy se vzápětí proměnily v kladný výsledek: „*Moje povídka byla přijata. 50 dolarů. Ergo jsem spisovatelka.*“ (J. Websterová, 1994, str. 109)

„(...) na mou nadějnou literární kariéru náhle zavanul morový dech.“ (J. Websterová, 1994, str. 135) Jerusha si nebyla jistá, zda se má s dalším nezdarem ve své spisovatelské činnosti tatíčkovi Sekáči svěřit. Zklamání a stud jí v tom bránily, ale nakonec se každý potřebuje svěřit se svým trápením někomu dalšímu. Jerusha asi půl roku pracovala na napsání své první knihy, kterou koncem prázdnin před posledním ročníkem dopsala a poslala do nakladatelství. Po dvou měsících jí přišel rukopis zpátky spolu s dopisem od nakladatele, který jí radí, aby se nejprve zaměřila na ukončení svého studia a následně až pak na psaní. (J. Websterová, 1994, str. 135) V přiloženém posudku redaktora se Judy dozvěděla, jakých chyb se při psaní dopustila: „*Ten nejstrašnější odstavec Vám ocituji: ‚Zápletka zcela nepravděpodobná. Charakteristika jednotlivých postav přehnaná. Dialog nepřirozený. Dost humoru, ale ne vždy dobrého zrna. Řekněte jí, aby to zkoušela dál, časem snad napíše i něco slušnějšího.‘*“ (J. Websterová, 1994, str. 135-136) Skutečnost, že tatíček Sekáč nevěděl, že Jerusha píše knihu, pro ni představovala příležitost, jak jej překvapit. Poslat svému tatíčkovi promoční oznámení ve vlastní knize by pro ni bylo skvělým zakončením studia. (J. Websterová, 1994, str. 136)

Jerusha se nevzdala a s novým elánem se pustila do psaní další knihy. Tentokrát její rukopis ani neopustil prostory, ve kterých vznikala a sama Jerusha uznala, že není hoden, aby ho kdokoliv četl. „*Skončil, chudák, v koši na papír.*“ (J. Websterová, 1994, str. 141) Sama autorka pochopila, že její povídka byl omyl, kterého se hned zbavila.

Judy se svým nezdarem v žádném případě nenechala odradit, je odhodlaná napsat knihu a proto se pustila do napsání další. Tentokrát se poučila ze svých předchozích výtvořů a vzala si k srdci rady, které ke svým nepovedeným dílům dostala. „*Člověk je nepravdivější a nejpřesvědčivější, když píše o věcech, které důvěrně zná.*“ (J. Websterová, 1994, str. 147) Téma, které si pro svou knihu vybrala, se týkalo útulku. Místo romantismu se přesunula k realismu. Je přesvědčená, že její další kniha bude mít úspěch a opravdu vyjde. (J. Websterová, 1994, str. 147)

Po promociích se Judy plně pustila do spaní své knihy. Celé dny žila příběhy, které v ní popisovala. Od své nové knihy měla velká očekávání: „*Bude to ta nejkrásnější kniha, jakou jste kdy četl – věřte mi to!*“ (J. Websterová, 1994, str. 150) Judy je rozhodnutá, že její kniha bude mít tentokrát úspěch a odpadkový koš bude tím posledním místem, kam by měla patřit.

„*Má novela byla přijata. Napřed bude vycházet sešitově na sedm pokračování a pak ji ještě vydají jako knihu.*“ (J. Websterová, 1994, str. 154) Chvíle, na kterou Jerusha Abbottová tak dlouho čekala, se stala skutečností. Nenechala se odradit nezdary a její odhodlání bylo odměněno. Bohužel, nepocítuje takovou radost, jakou by si přála. Těžká situace, ve které se právě nachází, jí obírá o úplný pocit štěstí. Ani skutečnost, že díky finanční odměně za knihu může poslat tatíčkovi první splátku na tisíc dolarů, jí nepomohlo vymazat vzpomínky na její trápení. (J. Websterová, 1994, str. 154)

Jerusha se stala spisovatelkou, jak si její poručník přál. Úspěch její první knihy představuje splnění jejího dlouholetého snu, který se teď stal realitou.

2.11 Jerusha potřebuje pomoc od tatíčka Sekáče

Již z prvních dopisů lze poznat, že Jerusha Abbottová je soběstačná dívka, která si umí poradit v těžkých situacích a jen nerada se spoléhá a svěřuje do rukou autorit. Ovšem pro Jerushu nastal v životě zlom, se kterým si neví rady. Jediný člověk, který nad ní celé čtyři roky držel ochranou ruku, byl její tatíček Sekáč a proto se v této složité situaci rozhodla požádat ho o pomoc.

Koncem srpna poslala Judy tatíčkovi S. dopis z farmy Lock Willow, ze kterého negace přímo odkapávala. Judy se cítí osamělá, chce odjet z Lock Willow, protože tu na ni vše padá, přestože v předchozím dopise oznamovala tatíčkovi, že se zde hodlá na nějakou dobu usadit. Chtěla by odjet se Sallie do Bostonu, kde by se mohla věnovat psaní, ale předem ví, že by s tímto nápadem tatíček Sekáč nesouhlasil. Je však přesvědčená, že Boston je její jediná záchrana. (J. Websterová, 1994, str. 151-153) Již z tohoto dopisu je jasné, že Jerusha postrádá podporující prostředí rodiny.

Judy se tatíčkovi nesvěřila, se svým trápením, neřekla mu důvod proč již nemá v Lock Willow stání. Až po dalších třech týdnech se odhodlala k činu. Napsala tatíčkovi S. dopis, ve kterém ho žádá o pomoc. Věřící mu a je ochotná se mu svěřit. Potřebuje však, aby se setkali. Nechce své trápení popisovat v dopise, je pro ni důležité, aby se sešli osobně. „*Smilujte se nade mnou, mám jen Vás!*“ (J. Websterová, 1994, str. 153)

Tatíček Sekáč skutečně vyslyšel její prosby a chce jí pomoci. Co ale nemůže splnit, je setkat se s ní. Dopis, který Jerusha jako odpověď pošle, je skutečně napsán jeho rukou. Sděluje jí v něm, že je nemocen a proto se nemohou potkat. Jerusha je touto zprávou zdrcena, nikdy jí nenapadlo, že by její tatíček mohl být nemocen a lituje, že ho obtěžuje svými problémy. Tatíček S. si jí přesto chce vyslechnout, a tak Jerusha souhlasí, že mu své potíže popíše v dopise. O co jej ale žádá, je diskrétnost, nepřeje si, aby její soukromé problémy četl někdo jiný. Člověk, kterému plně důvěřuje je pouze tatíček Sekáč. (J. Websterová, 1994, str. 154)

Jerusha si přeje, aby jí tatíček poradil podle svého nejlepšího přesvědčení bez ohledu na její city, protože se jedná o něco skutečně pro ni závažného a rozhodujícího o její budoucnosti. Jerusha k panu Johnu Smithovi skutečně přilnula a jeho osoba jí poskytla postrádající zázemí rodiny, které často potřebovala. Ve svých dopisech vyjadřovala svou lásku k němu mnohokrát a jistě si byl vědom toho, že je pro ni velmi důležitý. „*Ale snad mi odpustíte, když Vám přiznám, že miluji ještě někoho jiného.*“ (J. Websterová, 1994, str. 155) Judy si byla jistá, že tatíček hned pochopil o koho se jedná, protože ani ve svých dopisech nedokázala skrýt, že k onomu člověku pociťuje velké sympatie. „*Mám silné podezření, že mé dopisy oplývaly už hezkou dobu podrobnými informacemi o panu Jerviem.*“ (J. Websterová, 1994, str. 155) Slečna Jerusha Abbottová se zamilovala do člověka, se kterým toho spoustu zažila a má mnoho společného. Ve svých dopisech se často rozplývala nad tím, jak jsou si v mnoha ohledech podobní, mají stejné názory a když je náhodou nesdílí, není to důvodem k jejich rozejití ve zlém, ale jen příležitostí k diskuzi. Pan Jervis je pro Jerushu tím pravým člověkem, se kterým by měla strávit svůj život. Tento názor sdílí také on sám, a proto ji také požádal o ruku. Na svou žádost se mu však dostalo záporné odpovědi. Přestože jej má Jerusha ráda, jeho nabídku odmítla, aniž by mu řekla, co k němu cítí či důvod jejího odmítnutí. (J. Websterová, 1994, str. 155-156)

„*Když se mě zeptal, jestli si ho chci vzít, štěstím jsem ztratila dech. Ale pak jsem si uvědomila, že o mně nic neví, že je to nemožné (...)*“ (J. Websterová, 1994, str. 156) Jerusha nebyla schopná jediného slova, na jeho otázku pouze zavrtěla hlavou a on nato odešel. (J. Websterová, 1994, str. 156) Jejich vztah, přestože plný porozumění, nebyl zcela upřímný. Ne, pokud Jervie Pendleton neměl tušení o Jerushině minulost, o její neexistující rodině a o jejím opatrovníkovi, kterému toho mnoho dlužila. Představa, že mu o všem řekne, jí děsila. Byla si jistá, že by ho to neodradilo, a že by na své nabídce trval, ale obávala se, že by později mohl litovat svého unáhleného rozhodnutí přijmout

do rodiny sirotu. Rozdíl, který je mezi ní a jeho vznešenou a bohatou rodinou, je podle Jerushy nepřekonatelný. Znova ji její minulost a původ negativně mění její přítomnost. Pan Jervie Pendleton neměl nejmenší tušení o jejím vnitřním rozporu a jejích obavách. Podle Jerushy se domníval, že její odmítnutí pramení z neopětovaných citů a z možnosti, že v jejím srdci je již někdo jiný. (J. Websterová, 1994, str. 156)

Jerusha si teď není jistá, jak by se měla rozhodnout a proto se obrací na jediného možného člověka. Pan správní rada John Smith patří k okruhu lidí, kteří se pohybují asi na stejné úrovni jako Pendletonovi, proto může nejlépe posoudit, zda by jejich vztah měl nějakou budoucnost či nikoliv. Odvaha, kterou Judy potřebuje k přiznání své minulosti milovanému člověku, není malá a ani si není jistá, zda je jí schopná. K napsání dopisu tatíčkovi se odhodlávala celé dva měsíce. Po odjezdu pana Jervieho bez rozloučení se dlouho trápila a podléhala letargii. Kdyby nedostala dopis od Julie Pendletonové, ve kterém se jí mimochodem zmiňuje, že je její strýc vážně nemocný, zůstala by v nečinnosti asi ještě dlouho. Tato informace jí však přiměla k rozhodnutí požádat tatíčka Sekáče o radu, co má dělat. (J. Websterová, 1994, str. 157-158)

Odpověď tatíčka Sekáče na sebe nenechala dlouho čekat. Žádnou radu jí ale v dopise neudělil. Pozval Jerushu Abbottovou k sobě domů. „*Pořád nemohu uvěřit, že Vás skutečně uvidím. Jak dlouho jsem po tom setkání toužila.*“ (J. Websterová, 1994, str. 158) Tak jako středa rozhodla o jejím studiu na vysoké škole, tak další středa o pár let později umožní Jerushe Abbottové poznat svého opatrovníka – pana Johna Smitha – tatíčka Sekáče.

2.12 Poslední dopis Jerushy Abbottové

Poslední dopis, který Jerusha Abbottová panu Johnu Smithovi napsala, není poslední z důvodu smrti ani jednoho ze zúčastněných. Důvodem není ani skutečnost, že by se nadobro pohádali a přestaly spolu komunikovat. Pravý důvod jejího rozhodnutí napsat tatíčkovi Sekáči svůj poslední dopis, byl způsoben její návštěvou svého mecenáše v New Yorku.

Každý dopis Jerushy Abbottové začíná oslovením. Již z oslovení je vždy adresátovi jasné ke komu autor hovoří a Jerusha svým adresováním dávala vždy panu Johnu Smithovi najevo, jakým způsobem k němu hovoří a jakou má právě náladu. Většina jejích dopisů začínala „*Drahý tatínečku Sekáči, (...)*“ (J. Websterová, 1994, např. str. 158) ale byli i chvíle kdy jej oslovovala jinak a vždy k tomu měla důvod. Například oslovení

„*Nejdražší tatínečku Sekáči, (...)*“ (J. Websterová, 1994, str. 44) použila, když jí poslal kytici do nemocnice a dal jí tak najevo, že její dopisy skutečně čte a „*Můj nejmilejší tatínečku Sekáči, (...)*“ (J. Websterová, 1994, str. 55) napsala, když mu vděčně popisovala svůj příjezd na farmu Lock Willow. V případě, kdy byla Jerusha na pana správního radu nazlobená, nebo se cítila dotčená, oslovovala ho mnohem střízlivěji a neosobně: „*Panu t. S. Smithovi, (...)*“ (J. Websterová, 1994, str. 42) či „*Panu Johnu Smithovi.*“ (J. Websterová, 1994, str. 92). Svůj poslední dopis, který tatínečku Sekáči poslala po její návštěvě u něj doma svůj dopis začala oslovením, které ještě nepoužila, a které čtenáři prozrazuje mnohé o obsahu jejího následujícího psaní: „*Můj nejdražší – tatíčku Sekáči – Jervie Pendleton – pane Smith!*“ (J. Websterová, 1994, str. 158).

Pan Jervie Pendleton, člověk do kterého se Jerusha Abbottová zamilovala, je její tatíček Sekáč. Tato informace je z úvodních slov posledního dopisu zřejmá. Ovšem v první části dopisu, se Jerusha o svém oslovení nijak nezmiňuje, proto čtenář může nabýt podezření, že je vše jinak. Začátek dopisu je plný emocí. Láska, strach, touha, napětí, ale i nevěřícnost a obrovská radost jsou z jejích vět patrné. Ale nic konkrétního její popis neobsahuje. Pouze její lásku k adresátovi.

Následuje popis cesty za tatíčkem S., její nervozitu a očekávání. Zároveň vyjadřuje své přání při návštěvě New Yorku potkat i pana Jervieho Pendletona. Jerusha se dlouho odhodlávala zazvonit na dveře domu, kde se ukrývá člověk, kterého tak dlouho toužila poznat. Když konečně vstoupila do místnosti, kde byl její tatíček, a uviděla člověka sedícího v polštářích, začala pochybovat, že svého tatíčka kdy uvidí. V křesle seděl pan Jervie Pendleton. Jerusha si vůbec nebyla jistá, co se kolem ní děje. Nedokázala pochopit, proč místo jejího tatíčka sedí v křesle pan Pendleton a kde je její tatíček. „*Ale pak jste se usmál, natáhl ke mně ruku a řekl: ‚Moje drahá malá Judy, copak jste opravdu nikdy nepoznala, že Váš tatíček Sekáč jsem já?‘*“ (J. Websterová, 1994, str. 162)

Jerushe chvíli trvalo, než tuto informaci přijala. Po celé ty roky měla k dispozici jen málo informací o panu Johnu Smithovi. Věděla, že je bohatý a dlouhý člověk. K tomu všemu si sama přidala, že je i starý, tak jako všichni správní radové z Útulku J. G. Proto si nemohla tyto dva lidi nikdy spojit dohromady, přestože existovala spousta náznaků, která jí k tomu mohla dopomoci. (J. Websterová, 1994, str. 162)

Všechny její dopisy četl jeden jediný člověk, který se v nich mohl dočíst, jak si Jerusha svého tatíčka Sekáče představuje a jak smýšlí o Jerviem Pendletonovi. Vše věděl, nebylo mezi nimi již žádné tajemství a ani překážky, že by ji snad nepřijal takovou jaká ve skutečnosti je. Jerushe se splní její největší sen mít rodinu: „*Ted' už*

patříme jeden druhému až do konce života. Já konečně někomu patřím, někdo v tom širém světě chce, abych byla jeho. Jenom jeho.“ (J. Websterová, 1994, str. 163)

Tak jako má dopis svůj úvod v oslovení, tak má i svůj závěr, kterým je podpis. Své dopisy Jerusha Abbottová končila vždy svým jménem, ale pokaždé s odlišným přídavkem. Do chvíle než začala používat svoji přezdívku, končila dopisy například: „*Vaše nejoddanější Jerusha Abbottová*“ (J. Websterová, 1994, str. 18), s přezdívkou pak „*Vždy Vaše Judy*“ (J. Websterová, 1994, str. 82). V jejich podpisech se často projevovala její originalita a kreativita, například: „*Na cestě za vzděláním Vaše Jerusha Abbottová*“ (J. Websterová, 1994, str. 22), „*Vaše kajicnice Judy*“ (J. Websterová, 1994, str. 41) nebo „*Vaše ke všemu, i nejhoršímu, pevně odhodlaná Judy Abbottová*“ (J. Websterová, 1994, str. 112). Po celou dobu jejich dopisů si Judy přála, aby její přídavek „Vaše“ byl pravdivý. Chtěla, aby i její tatíček Sekáč o ni tak přemýšlel. Po jejich setkání zjistila, že tomu tak skutečně je. Její poslední dopis je proto ukončen slovy o kterých Jerusha ví, že jsou pravdivá: „*Vaše na věky věkův Judy*“ (J. Websterová, 1994, str. 163).

První dopisy Jerushy Abbottové byly zdrženlivé. Jerusha se nikdy ve svých dopisech nestyděla, ale postrádala praxi v jejich psaní. Dopisy tatíčkově S., byly jejími prvními dopisy, které kdy napsala, a proto jí trvalo, než se v tom procvičila. Její poslední dopis, který tatíčku Sekáči – Jervienu Pendletonovi – panu Smithovi napsala, však ve skutečnosti nebyl jejím posledním dopisem. V jistém slova smyslu ano, již nikdy nenapíše dopis tatíčku Sekáči, ale tento dopis se stal zároveň i jejím prvním dopisem. Prvním milostným dopisem panu Jervienu Pendletonovi: „*Tohle je první milostné psaní, jaké jsem kdy napsala. Uznávám, že má všechny začátečnické nedostatky.*“ (J. Websterová, 1994, str. 163).

Závěr

Cílem bakalářské práce bylo analyzovat a interpretovat knihu *Táta Sekáč* od spisovatelky Jean Websterové, která poskytuje neobvyklý pohled na svět prostřednictvím dívky ze sirotčince, jež má spoustu odvahy a naděje ve svou budoucnost.

První kapitola obsahuje informace o prostředí, ve kterém autorka Jean Websterová tvořila a o jejím životě. Jean Websterová je jednou ze spisovatelek, o kterých se mnoho nemluví. Zdroje, které jsou v práci použity jsou převážně z cizích webových stránek. Díky jejímu studiu na Vassarské univerzitě jsme měli možnost zrekonstruovat její život a vypsát seznam děl, která za svůj život napsala.

Zbytek bakalářské práce je věnovaný samotné knize *Táta Sekáč*, jejímu členění, popisů jednotlivých postav a nejdůležitějším situacím a obdobím, které prožila hlavní postava knihy Jerusha Abbottová. Největší prostor v této práci byl věnován přímo Jerushé Abbottové, která je autorkou dopisů, tvořící hlavní část knihy *Táta Sekáč*. Při čtení jejích dopisů má čtenář pocit, že jsou adresovány přímo jemu. Hlavním důvodem asi je, že na ně chybí odpovědi, které by si čtenář mohl přečíst. Vytváří se tu tak prostor, pro vymýšlení odpovědí na její psaní. Jerushino sdílení pocitů a myšlenek v dopisech pro ni vytváří prostředí, které je jen pro ni. Má možnost zamyslet se nad svými myšlenkami, chováním, vše zhodnotit a zaujmout k tomu určitý postoj.

Touto bakalářskou prací jsme chtěli poukázat na existenci méně známé spisovatelky Jean Websterové a její nejslavnější knihy *Táta Sekáč*, která byla napsána před více než sto lety. Zároveň inspirovat k přečtení knihy a seznámit se tak s neobyčejně odvážnou literární postavou Jerushou Abbottovou.

Seznam zkratek

et al. = a další/kolektiv

Charles L. Webster = Charles Luther Webster

J. Abbottová = Jerusha Abbottová

J. Pendleton = Jervis Pendleton

J. Smith = John Smith

J. Websterová = Jean Websterová

L. M. Alcottová = Louisa May Alcottová

N. Y. = New York

Samuel L. Clemonse = Samuel Langhorne Clemonse

Tatíček S. = tatíček Sekáč

Útulek J. G. = Útulek Johna Giera

Seznam literatury

Primární literatura

WEBSTER, Jean, 1913. *Daddy-Long-Legs* [online]. New York: THE CENTURY Co. [cit. 2024-02-29]. ISBN nevedeno. Dostupné z: https://www.loc.gov/resource/gdcmassbookdig.daddylonglegs00webs_2/?sp=1&st=image&r=-0.829,0.101,2.658,1.224,0. Copyright, 1912

WEBSTEROVÁ, Jean, 1973. *Táta Sekáč*. Praha: Albatros. ISBN nevedeno.

WEBSTEROVÁ, Jean, 1994. *Táta Sekáč*. Praha: Albatros. ISBN 80-00-00-252-3.

WEBSTEROVÁ, Jean, 1994. *Táta Sekáč*. Praha: Knižní klub. ISBN 80-85634-67-8.

Sekundární tištěné zdroje

DOROVSKÝ, Ivan, Vlasta ŘEŘICHOVÁ a et al., 2007. *Slovník autorů literatury pro děti a mládež*. Praha: Libri. ISBN 978-80-7277-314-5.

HRABÁK, Josef, 1981. *Čtení o románu*. Praha: Státní pedagogické nakladatelství. ISBN 14-618-81.

LINHART, Jiří a et al., 2007. *Slovník cizích slov pro nové století: základní měnové jednotky, abecední seznam chemických prvků, jazykovědné pojmy, 30000 hesel*. Litvínov: Dialog. ISBN 80-73820064.

NÜNNING, Ansgar, Jiří TRÁVNÍČEK a Jiří HOLÝ a et al., 2006. *Lexikon teorie literatury a kultury: koncepce – osobnosti – základní pojmy*. Brno: Host. ISBN 80-7294-170-4.

PAVERA, Libor a František VŠETIČKA, 2002. *Lexikon literárních pojmů*. Olomouc: Nakladatelství Olomouc. ISBN 80-7182-124-1.

ŘEŘICHOVÁ, Vlasta, Jana SLADOVÁ, Kateřina VÁŇOVÁ a Kateřina HOMOLOVÁ, 2008. *Literatura pro děti a mládež anglicky mluvících zemí*. Olomouc: Hanex. ISBN 9788074090196.

VALA, Jaroslav, 2014. *Úvod do studia literatury*. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci. ISBN neuvedeno.

VLAŠÍN, Štěpán a et al., 1984. *Slovník literární teorie*. Praha: Československý spisovatel. ISBN 22-141-84.

Elektronické zdroje

Adelaide Crapsey '1901, 2017. VASSAR [online]. Vassar Encyclopedia [cit. 2024-03-25]. Dostupné z: <https://vcencyclopedia.vassar.edu/distinguished-alumni/adelaide-crapsey/>

ALKALAY-GUT, Karen, 1985. *Jean Webster, Storyteller: by Alan and Mary Simpson with Ralph Connor*. Little Compton, Rhode Island: Tymor Associates, 1984. *Atlantis: A Women's Studies Journal* [online]. Tel Aviv Univerzity, **11**(1), 167-170 [cit. 2024-03-25]. Dostupné z: <https://journals.msvu.ca/index.php/atlantis/article/view/5002/4200>

ALKALAY-GUT, Karen, [b.r.]. Jean Webster. ALKALAY-GUT, Karen. TEL AVIV UNIVERSITY. *Karen Alkalay-Gut* [online]. [cit. 2024-03-22]. Dostupné z: <https://karenalkalay-gut.com/jean-webster-2/>

Jean Webster: American writer, 2023. *Britannica: The Editors of Encyclopedia* [online]. Encyclopedia Britannica [cit. 2024-03-25]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/biography/Jean-Webster>

Jean Webster '1901, 2005. VASSAR [online]. Vassar Encyclopedia [cit. 2024-03-25]. Dostupné z: <https://vcencyclopedia.vassar.edu/distinguished-alumni/jean-webster/>

KOLEKTIV AUTORŮ, 1894. *Ottův slovník naučný* [online]. Praha: PDF knihy zdarma ke stažení [cit. 2024-03-24]. Díl VIII. Dostupné z: <https://pdfknihy.maxzone.eu/books/OSN/otto08.pdf>

KUBECZKOVÁ, O., 2005. *Literatura pro děti a mládež. Distanční text.* [online]. [cit. 2024-04-03]. Dostupné z: <http://docplayer.cz/docview/21/1219596/>

MAST, Marisa, 2019. Jean Webster. *Recovering 19th-Century American Women Writers, Volume 2: An Exhibition of Senior Projects in Literary Recovery at Stockton University, Fall 2019* [online]. [cit. 2024-04-03]. Dostupné z: <https://blogs.stockton.edu/litrecovery2019/347-2/>

MCCAULEY, Marcie, 2021. Jean Webster, Author of Daddy-Long-Legs. *Literary Ladies Guide: AN ARCHIVE DEDICATED TO CLASSIC WOMEN AUTHORS AND THEIR WORK* [online]. 2022 [cit. 2024-03-26]. Dostupné z: <https://www.literaryladiesguide.com/author-biography/jean-webster-author-of-daddy-long-legs/>

MUSSO, Anthony P., [2024]. Union Vale's Jean Webster House holds place in literary history. *Poughkeepsie Journal* [online]. [cit. 2024-03-26]. Dostupné z: <https://eu.poughkeepsiejournal.com/story/news/local/2020/01/14/famous-authors-manuscripts-found-attic-union-vale-home-who-lived-there/4430120002/>

WASZUT-BARRETT, Wendy, 2019. Tales from a Scenic Artist and Scholar. Part 882 - "Daddy Long Legs" Dolls and the War Effort, 1914-1915. *Drypigment.net* [online]. [cit. 2024-03-26]. Dostupné z: <https://drypigment.net/2019/12/23/tales-from-a-scenic-artist-and-scholar-part-882-daddy-long-legs-dolls-and-the-war-effort-1914-1915/>

Anotace

Jméno a příjmení:	Helena Hrušková
Katedra:	Katedra českého jazyka a literatury
Vedoucí práce:	Mgr. Jana Sladová, Ph.D.
Rok obhajoby:	2024

Název práce:	Analýza a interpretace díla Jean Websterové Táta Sekáč
Název v angličtině:	Analysis and interpretation of the novel Jean Webster Daddy-Long-Leg
Anotace práce:	Bakalářská práce se zabývá analýzou a interpretací knihy Táta Sekáč od americké spisovatelky Jean Websterové. Práce má dvě hlavní části. První část se věnuje autorce Jean Websterové a druhá je o knize Táta Sekáč.
Klíčová slova:	Jean Websterová, Táta Sekáč, dívčí román, román v dopisech, sirotek, vysoká škola, spisovatelka, mecenáš
Anotace v angličtině:	The bachelor's thesis deals with analysis and an interpretation of the book Daddy-Long-Legs from American writer Jean Webster. The work has two main parts. The first part is dedicated to the author Jean Webster and the second is about book Daddy-Long-Legs.
Klíčová slova v angličtině:	Jean Webster, Daddy-Long-Legs, Girl's novel, novel in letters, orphan, college, writer, patron
Přílohy vázané v práci:	Žádné
Rozsah práce:	50 stran
Jazyk práce:	Český